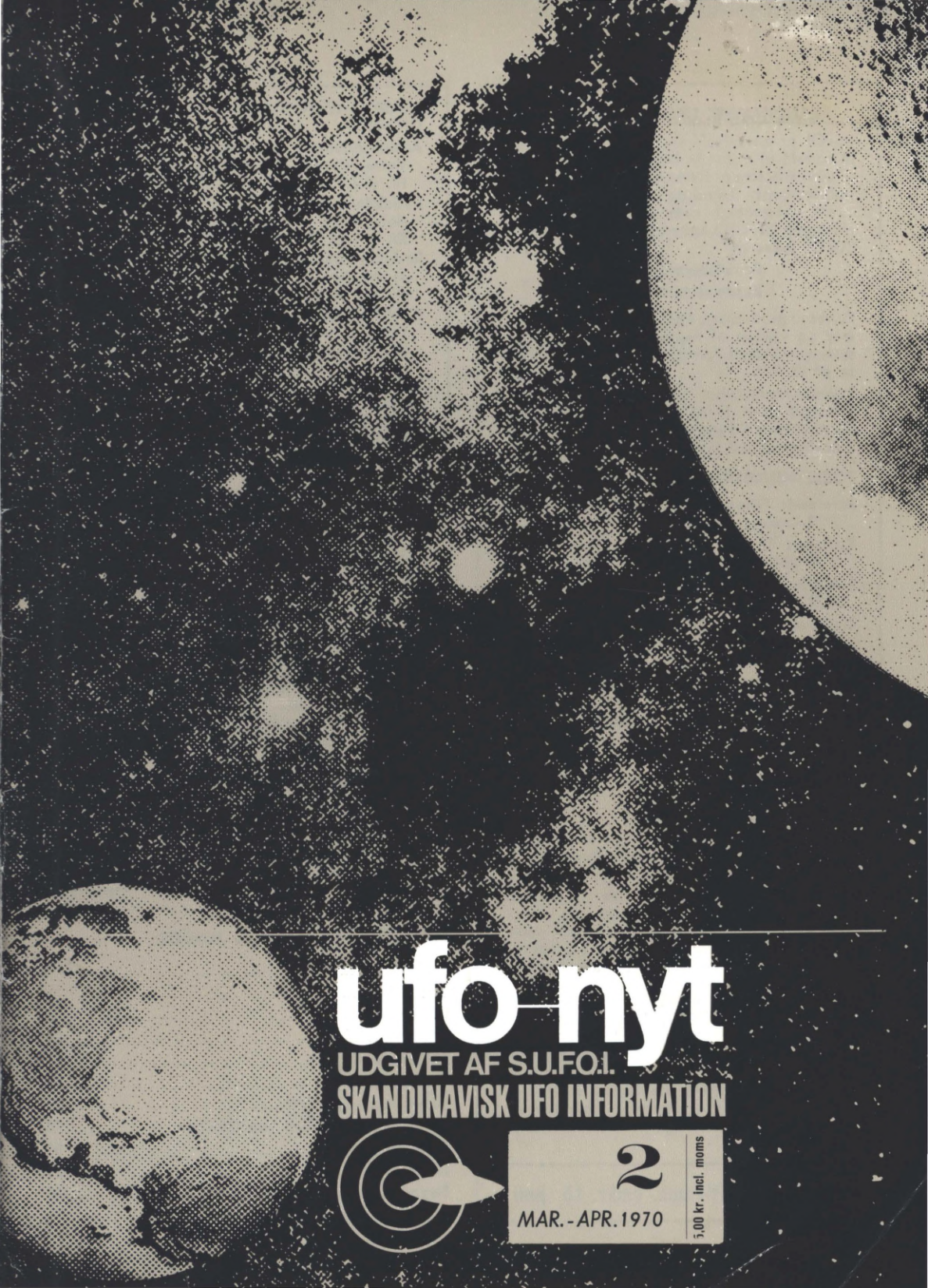

ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

2

MAR.-APR. 1970

5,00 kr. incl. moms

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOI er en selvejende institution, der har til formål at udbrede kendskabet til UFO'er – uidentificerede flyvende objekter – ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed, samt at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne.
SUFOI ledes af

Forretningsudvalget samt
Repræsentantskabet

Forretningsudvalget består af syv medlemmer og vælges af repræsentantskabet. Forretningsudvalget forestår den daglige ledelse af SUFOI.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hver af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

FORRETNINGSUDVALGET

Formand: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

Kasserer: Gunner Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34.

Sekretær: Xavier P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm, tlf. (01) 86 16 77.

Repræsentant for UFO-NYT: Iver O. Kjems, Vesterkærsvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre, tlf. (01) 78 36 13.

Udvalgsmedlem: Peter A. Hansen, Lille Strandv. 6 D, 2900 Hellerup, tlf. (01) HE 775.

Udvalgsmedlem: Egon Jørgensen, Fredericiagade 68, 1., 1310 København K., tlf. (01) 11 30 81.

Udvalgsmedlem: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 30,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. (Se ovenfor).

Abonnement kan også gestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet. Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste UFO-NYT udk. omkr. 15 juni

V. WESTERMANN SVENDBORG

REPRÆSENTANTSKABET
UFO-NYT

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, Vesterkærsvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre, tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 15. 2. th., 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Redaktionssekretær: Bodil Kromann, Hattemagerstien 32, 2300 København S., tlf. (01) 55 92 88.

SUFOI's REGNSKABSKONTOR: Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34, giro-nr. 11 77 25.

SUFOI's EKSPEDITION: Egon Jørgensen, Fredericiagade 68, 1., 1310 København K., tlf. (01) 11 30 81.

SUFOI's RAPPORTCENTRAL: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOI's UDKLIPSCENTRAL –
Repræsentant for Lolland-Falster: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov (efter 10. maj: Teleg. 16, 2.)

SUFOI's Bibliotek: Peder C. Andersen, Harridslev pr. 8900 Randers.

SUFOI's PR-Afdeling: Peter A. Hansen, Lille Strandvej 6 D, 2900 Hellerup, tlf. (01) HE 775.

SUFOI's Foredragsafdeling –
Repræsentant for København: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Repræsentant for Fyn: Martin Thygesen, Møllervænget 12, 5000 Odense, tlf. (09) 12 14 84.

Repræsentanter for Midtjylland (8000-området): Hanne og Poul Nielsen, Linå pr. 8600 Silkeborg, tlf. (06) 83 51 11, Mollerup 156.

Repræsentant for Nordjylland (9000-området): Svend Erik Christensen, Uttrupv. 8, 4., 9400 Nørresundby.

INDEHOLDER bl. andet

Til læserne ... 51
Et svar! ... 53
Observationer ... 58
Ufologi ... 64
Jorden rundt ... 67
Brevkassen ... 73
Videnskab – Rumfart ... 76
Retssagen mod Erich von Däniken ... 78
Pluk fra pressen ... 80
Diverse ... 83
Boganmeldelse ... 86
Kontaktadresser ... 91

SÖDERTÄLJE UFO-CENTER
Box 5046
151 05 SÖDERTÄLJE 5

Til læserne!

Som man vil se, har SUFOI fået ny struktur. Det er noget, man har arbejdet på længe, og det er håbet med denne strukturændring at effektivisere og forbedre vore aktiviteter.

Gennem årene er SUFOI og UFO-NYT vokset gradvist. Alt arbejde bliver udelukkende udført ved hjælp af ulønnet arbejdskraft, d.v.s. af ufo-interesserede fra hele landet. Det kan derfor heller ikke undre, at det til tider har været svært at samordne aktiviteterne tilfredsstillende alene af den grund, at der har været stor geografisk spredning mellem medarbejderne. Man må også tænke på, at nogle medarbejdere i kortere eller længere perioder kun vil være i stand til at yde en stærkt reduceret indsats, idet familie og erhverv ganske naturligt må komme i første række.

De fleste forestiller sig vel ikke *hvor* meget arbejde, der kræves for at redigere og udsende UFO-NYT samt at udføre de forskellige funktioner, der hører under SUFOI. Arbejdsbyrden samt økonomien er derfor to vægtige grunde til, at man ikke kan tage store spring fremad, men må følge en forholdsvis langsomtstigende udviklingskurve.

Ved at ændre organisationens struktur mener vi imidlertid, at vi efterhånden skulle være i stand til at øge tempoet noget. Alene det at Forretningsudvalgets medlemmer ikke er spredt over hele landet, men at de i bogstaveligste forstand kan arbejde tæt sammen, virker lovende. Der er mange aktiviteter, som trænger sig på, og vi håber i løbet af året at kunne opvise de første resultater.

Erling Jensen

Frank Pedersen fratræder

Major Frank Pedersen, der siden 1965 har været leder af SUFOI og det meste af tiden samtidig ansvarshavende redaktør for UFO-NYT, har af helbredshensyn måttet trække sig helt ud af alt ufo-arbejde med ganske kort varsel.

Frank Pedersen har gennem de senere år haft en stedse stigende arbejdsbyrde indenfor forsvaret. Desuden har han deltaget i mange forskellige aktiviteter udenfor sit erhverv, med særlig vægt på ufo-sagen. Til sidst blev arbejdsbyrden for stor, og nu har helbredet sat en stopper for disse aktiviteter.

Gennem de sidste 12–13 år har Frank deltaget aktivt i ufo-sagen på fremtrædende poster, og det er nok ingen overdrivelse at sige, at han er den mest erfarne ufolog herhjemme. Med en sjældent svigtende sans for det realistiske og logiske har han undgået at dumpe i ufo-sagens

Frank Pedersen

mange faldgruber, og det er Franks fortjeneste, at SUFOI og UFO-NYT eksisterer i dag.

Som den dygtige debattør han er, har han formået klart at give udtryk for sine anskuelser på en objektiv, sober og direkte måde, hvilket man har kunnet erfare under de mange foredrag, han har holdt i tidernes løb – foruden de mange indlæg og artikler i UFO-NYT.

Vi, der har arbejdet sammen med Frank gennem årerne, og ved hvor meget han engagerede sig i sagen, forstår til fulde hvor svært det må være for ham at sige ufo-arbejdet farvel.

Bag de fleste mænd står der gerne en kvinde, siger man. Uden Enids positive indstilling og aktive deltagen, havde Frank nok ikke været i stand til at overkomme den store – og ofte utaknemmelige – arbejdsbyrde gennem alle disse år.

For Frank og Enids uegennyttige indsats for SUFOI og UFO-NYT kan jeg på læsernes og Repræsentantskabets vegne blot sige TAK!

Erling Jensen

★

Ensio Slej

Endnu een af SUFOI's mangeårige medarbejdere har måttet sige ufo-sagen farvel. Ensio Slej har gennem mange år ledet SUFOI's Fotoafdeling og derigennem undersøgt og vurderet et stort antal billeder. Slej var, – både hvad alder og anciennitet angår – vor ældste medarbejder indenfor ledelsen. Han blev knyttet til UFO-NYT allerede fra starten og har siden med aldrig svigtende interesse deltaget i arbejdet.

Nu er Slej blev pensioneret fra politiet, men hvis man tror han er gået på aftægt, tager man fejl! Slej er et levende eksempel på, at ens ånd og indstilling er betegnende for om man bør regnes for gammel eller ej. – og han er nærmest blevet mere ungdommelig med årene. Det er også grunden til, at han har taget et job, som vil bringe ham på mange rejser i udlandet. Desværre for os, thi det er grunden til, at han ikke mere er i stand til at bestride SUFOI-arbejdet.

Alle, der kender Slej, vil give mig ret i, at hans aldrig svigtende positive indstilling og sunde dømmekraft har haft stor betydning for os alle gennem årene. Derfor siger vi TAK med ønsket om held og lykke fremover.

Erling Jensen

BEMÆRK!

Nye navne – og adresser!

Vi byder Egon Jørgensen velkommen – og siger ham og Gunnar Weichardt TAK, fordi de har villet overtage de krævende og ansvarsfulde jobs med hhv. EKSPEDITION og REGNSKAB.

De har allerede – i den korte tid siden overtagelsen – ydet en strålende indsats. *red.*

★

Ekspeditionsgebyr Trinidade, Mc Donald, Orientering...

Ved en beklagelig fejl blev det – i nr. 1, 1970, side 5 – ikke nævnt, at der ved bestilling af ovennævnte bøger skal tillægges et ekspeditionsgebyr på kr. 1,-. Ved bestilling af f. eks. McDonald-bogen beder vi Dem derfor indbet. kr. 5,- + kr. 1,- = kr. 6,- til:

SUFOI's REGNSKABSKONTOR
G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 Kbh. S.

★

Kr. 32,-? - Nej, kr. 30,-!

Først tak til alle, der har betalt abonnement på UFO-NYT 1970. En del havde fornyet, inden meddelelsen om overgangen til 6 numre – og kr. 30,- – var kommet i UFO-NYT, og også andre har sendt os kr. 32,- for UFO-NYT 1970.

Dersom De ønsker det, kan De naturligvis få de for meget indbetalte kr. 2,- tilbage, blot De retter henvendelse til Ekspeditionen *v/ Egon Jørgensen, Fredericiagade 68, 1., 1310. Kbh. K.*

I modsat fald vil vi tillade os – med tak – at overføre beløbet til STØTTEFONDEN, der jo bl. a. financierer udgivelsen af nye UFO'publikationer.

Videnskabelig rumforskning kontra UFO'er

Et svar!

Ingen i dette land, der har beskæftiget sig med UFO-problemet, er vel blevet overrasket over Magister Asger Lundbaks seneste artikel om de famøse UFO'er. Magisterens holdning har vi jo kendt gennem snart mange år, og ingen tror vel på, at nogen skulle kunne overbevise ham om, at der måske trods alt var mere i denne sag end blot en flok menneskers ulyksalige trang til at blande virkelighed og ønsketænkning sammen. Og dette sidste er nemlig sagen.

Som en af de ulyksalige (altså efter magisterens opfattelse), der beskyldes for ønsketænkning føler jeg trang til at kigge lidt nærmere på magisterens artikel (Kristeligt Dagblad, 5. jan. 1970 og UFO-NYT nr. 1 1970).

1) Hr. magisteren tager sit udgangspunkt i rumforskningen og dens betydelige bedrifter og konstaterer, at en af årsagerne er de eminent dygtige teknikere og videnskabsmænd, som bl. a. har evnen til på nøgtern vis at vurdere alle forekommende problemer, og altid have kontrol over tankerne og afholde sig fra enhver form for fantasteri, og dette tror jeg ikke ret mange vil være uenig i.

Som modstykke tages så ufologer (de ulyksalige), som godt nok kan være pålidelige og vederhæftige i andre retninger, når man altså lige undtaget studiet af UFO'er. På dette punkt er vi altså upålidelige, uvederhæftige, og det skal nok være rigtigt for en del ufologer (undskyld det fine udtryk), men det turde da vist være lidt af en uhørt dristighed sådan blot at konstatere, at vi alle skulle mangle evnen til nøgtern vurdering af et kompleks af problemer.

Faktisk har en del af os ganske pæne uddannelser og aflønnes ganske hæderligt for til daglig at udnytte evnen til kontrolleret tankevirksomhed og kolde og lidenskabsløse vurderinger.

DET ER EN PÅSTAND HR. MAGISTER, MEN DE HAR IKKE FØRT BEVIS FOR PÅSTANDENS RIGTIGHED.

2) De har helt ret i, at UFO'er dækker uidentificerede objekter, som det kan være vanskeligt at identificere, ligesom det kan være forbundet med betydelige vanskeligheder at indsamle mange grundige og sikre oplysninger.

Det er også rigtigt, at tingene kompliceres ved uøvede iagttageres fejlbedømmelser af specielt afstanden til et iagttaget fænomen. Jeg vil gerne akceptere dette når krydspejlinger ikke er mulige, og dette er desværre kun tilfældet for et mindre antal observationer. Noget lettere bliver det, hvis objektet er tæt på og af passende stor størrelse, og det er nu slet ikke så få rapporter, der kan henføres til denne kategori. Hvorfor ikke hellere beskæftige sig lidt mere med disse rapporter. Måske det skyldes pladshensyn, never mind, jeg vil også hellere gå ind på de generelle betragtninger.

3) Magisteren sammenligner de uopklarede himmelfænomener med uopklarede forbrydelser og konstaterer at ingen politimand vil drømme om at tilskrive en sådan uopklaret forbrydelse overnaturlige årsager. „En del mennesker", fortsætter magisteren, „anlægger et andet og mindre fornuftsbetonet syn, hvis der er tale om et uopklaret himmelfænomen, men uheldigvis ikke rigtig. Den ene påstand er, at de tilsyneladende uforklarlige himmelfænomener har at gøre med besøg ved eller på Jorden fra en fremmed klode. Den anden påstand er, at vigtige oplysninger om sådanne himmelfænomener tilbageholdes af sikkerhedsmæssige eller andre grunde".

Begge påstande er blandt de oftest citerede og det er hævet over enhver tvivl, at hvis det bevises at disse påstande er urigtige, så vil sagen blive både vanskelig og problematisk for ufofolk verden over. Lad os engang se på magisterens bevisførelse.

Tilbageholdelse af oplysninger?

Magisteren siger:

„Denne sidste påstand indebærer, at den helt

overvejende part af verdens rumforskere og videnskabsmænd skulle være uvederhæftige. Det svarer omtrent til, at man ville anse politiet for korrupt, hver gang det stod overfor en uopklaret forbrydelse. Påstanden er faktisk så uhyrlig, at den ikke kan tages alvorlig".

F. P.:

Lad os tage politiet først. Der er vist ikke ret mange i Danmark, som ville finde på at beskylde det danske politi for at være korrupt, og det samme kan nok også siges om politiet i Sverige, Norge, England og flere andre stater. Men hr. magisteren kan da ikke være uvidende om, at korruption ikke er ualmindelig i østen og mellemøsten også blandt politifolk, men hvad værre er, i de seneste 10 år er det blevet mere og mere tydeligt, at de lokale politistyrker i USA ikke altid virker som sandhedssøgende apostle.

De mange mord i USA på fremtrædende personer og folk, som har deltaget i kampen for borgerrettighederne har afsløret, at selv FBI (forbundspolitiet) har haft store vanskeligheder i opklaringsarbejdet på grund af det lokale politis holdning, der undertiden har givet sig udslag i direkte modarbejdelse. Og det er jo ikke så godt for bevisførelsen, da påstanden primært sigter på USA.

Med hensyn til videnskabsmændene ligger det sådan. Jeg kunne ikke drømme om at beskylde amerikanske rumforskere for at være uvederhæftige, men jeg vil sætte et meget stort spørgsmålstegn ved magisterens indirekte påstand om, at de alle skulle være medinddraget i spørgsmålet om uopklarede himmelfænomener.

Sandheden er nok snarere den, at kun et mindre antal har været involveret og sikkert kun ganske få så meget, at de har haft lejlighed til at studere et større materiale.

Ingen skal bebrejde disse videnskabsmænd, at de ikke har deltaget i et studium af så specielt et fænomen; der har været tilstrækkelig mange andre forskningsobjekter af stor betydning, men vi kan til gengæld beskæftige os lidt med Condon-kommissionen og dens rapport, og det er jo den magisteren selv sigter til.

(1) Astronomen, Dr. J. Allen Hynek, U.S. AIR FORCE rådgiver i ufo-spørgsmål gennem 20 år, har i april nummeret 1969 i „Bulletin for atomvidenskabsmænd", bl. a. udtalt:
– at Condon-rapporten er et uinspireret arbejde, som man kun har påtaget sig for pengenes skyld. (Til orientering for magisteren kan jeg oplyse, at mange universiteter får stor støtte fra det amerikanske forsvar, jfr. en tidligere udsendelse i TV om disse problemer i forbindelse med studenteruroligheder).
– at rapporten er en mærkværdig form for videnskabeligt dokument, der ikke opfylder, hvad titlen lover.
– Bogen efterlader den samme besynderlige uforklarlige rest af ubekendte, som har plaget U.S. AIR FORCE forskningen i 20 år,.
– hvorfor bringe forvirring i et studium med rapporter, som man med en hurtig prøve ved hjælp af folk, der er fortrolig med fænomenet, næsten med sikkerhed havde kunnet affeje som Venus, balloner eller blinkende stjerner.

Det er måske af interesse for en sociolog, at en stor procentdel af vor befolkning ikke kan identificere en klar planet eller et lysende meteor, men det er af ringe værdi, at tage sådanne trivielle tilfælde med, mens andre, der virkelig er forbløffende, ikke bliver nævnt.
– det ville have vakt langt større opmærksomhed, hvis man havde holdt sig til studiet af frasorterede tilfælde.

Jeg ville selv have slettet næsten 2/3 af de tilfælde, der er inddraget i rapporten, som potentielt værdiløse for objektets erklærede formål, som Dr. Condon selv fastslår,
– om der virkelig kunne ventes noget betydningsfuldt af en gruppe videnskabsmænd, der så godt som intet vidste om det, de skulle undersøge og udtale sig om med endegyldig fuldmagt.

Det er måske prisværdigt at tage en uprøvet og derfor tilsyneladende upartisk gruppe dertil, for at gribe UFO-problemet friskt an – men det ville svare til at lade en gruppe kulinariske nybegyndere kaste et ikke forudindtaget blik på madlavning og derefter åbne en restaurant.

Uden erfarne råd ville det koste mange ødelagte gryder, mange brændte fingre og mange utilfredse kunder.
– at videnskabeligt uddannede lærere vil finde rapportens sider ligeså besværlige og kedsommelige at læse, som de sandsynligvis har været at skrive.
– *endnu værre,* fysikere, som kender Edward Condon gennem hans arbejder om molekylær fysik og kvantemekanik, vil forbavset savne mesterens hånd.

Hans talent for at organisere et problem og gribe det dygtigt an, kan man slet ikke få øje på, men det står f. eks. intetsteds bemærket, at han personligt har set på noget af de 59 tilfælde, som de forskellige medlemmer af den temmelig livlige kommité har taget sig af.

– at han finder det vanskeligt at begribe, hvorfor det nationale Videnskabernes Selskab fuldstændig har antaget Dr. Condons anskuelse, nemlig at der ikke skal ofres mere arbejde på UFO-fænomenet.

– *Jeg har en følelse af, at Dr. Condon groft har undervurderet det vigtigste formål og naturen af det problem, han gav sig af med.*

Dette var Dr. Allen Hyneks egne ord, men jeg kan da have lyst til at tilføje endnu et par ting i forbindelse med Dr. Hynek.

(2) Dr. Hynek har allerede på et tidspunkt før afslutningen af Condon-kommissionens arbejde udtalt sig om arten af de undersøgte rapporter og henvist til de ca. 1200 frasorterede rapporter, han selv fandt værdige til en videnskabelig undersøgelse.

(3) Det ville vist være en mild overdrivelse at beskylde Dr. Allen Hynek for at være en skattet ven i ufologiske kredse.

Igennem 18 år er han blevet skældt ud af ufologer verden over, fordi han kasserede så mange rapporter og kun akcepterede et mindre antal.

Det lader til, at han nu skal få stor betydning for ufo-sagens fortsatte eksistens, selvom han altså risikerer at blive betegnet som uvederhæftig og for at blande virkelighed og ønsketænkning sammen.

(4) U.S. AIR FORCE har ikke fornyet Dr. Allen Hyneks kontrakt som videnskabelig rådgiver for Projekt Blue Book. Hvorfor mon ikke?

Har han ikke fulgt parolen eller hvad?

(5) Dr. Allen Hynek er for øvrigt ikke den eneste videnskabsmand, der har angrebet Condon-kommissionens undersøgelser og sat spørgsmålstegn ved rapportens værdi.

Professor James E. McDonald, The University of Arizona er på en lang række punkter enig med Dr. Hynek.

Det er muligt hr. magister, at ansvaret ikke alene kan lægges på videnskabsmændene, men mere AIR FORCE og andre myndigheder. Men hvordan er det lykkedes magisteren at komme uden om disse to kolleger, den ene ovenikøbet med fuldstændig kendskab til luftvåbnets arkiver. Dr. Hynek må vel formodes at have større kendskab til sagen end hr. magisteren. De skylder et svar på dette; eller tør man allerede nu om magisterens bevisførelse nr. 1 sige, at den faktisk er så uhyrlig, at den ikke kan tages alvorligt?

De uforklarlige himmelfænomener har noget at gøre med besøg fra en fremmed klode.

Her er magisteren mere forsigtig og med glæde konstaterer man, at han faktisk ville finde det spændende nok, om sådanne besøg faktisk havde fundet sted, og det mener magisteren ikke er tilfældet.

Det er en ærlig sag og ingen bør klandre magisteren for denne holdning, men det må nok være tilladt at fremføre nogle bemærkninger.

(1) Indledningsvis vil jeg tillade mig at citere professor James E. McDonald. Han siger i slutningen af sin bog. „Ufoer – det største videnskabelige problem i vor tid".

– „Spredt rundt om i de netop citerede kommentarer finder man bemærkninger, der tyder på, at der måske er nogle få, der spekulerer på, om UFO'erne har *ikke-jordisk oprindelse.*

Jeg har – på baggrund af min intensive udforskning af UFO-problemet fundet – at man faktisk må ofre denne hypotese den allerstørste alvorlige, videnskabelige opmærksomhed.

Lad mig straks indskyde, at jeg så udmærket kender alle de gængse begrundelser for, at denne hypotese forekommer meget fjerntliggende. Solsystemet synes ikke at rumme gode nicher for udvikling af intelligent liv. Nyere afsløringer af manglen på magnetfelter i nærheden af Mars og Venus, påvisning af Mars-atmosfærens extreme tyndhed og af de høje temperaturer i Venus-atmosfæren og alt det øvrige, vi ved om vore naboplaneter, synes på overbevisende måde at vise, at det forekommer højst usandsynligt, at solsystemet har udviklet andre livssystemer end vort – og i sandhed usandsynligt, at det har et livssystem, der er kommet langt videre end vort. I løbet af den sidste halve snes år er det, pudsigt nok, blevet respektabelt ud fra et videnskabeligt synspunkt at antage som et axiom (en selvindlysende sandhed), at der indenfor de milliarder af solsystemer, der findes, alene indenfor vor Mælkevej, må have udviklet sig liv igen og igen, og at det har gået veje, der måske har ført det langt videre frem end vor nuværende civilisation, kultur og teknik. Nu *kan* man, uden at risikere noget, sige dette i en videnskabelig kreds. Men alt dette liv skal og må siges at befinde sig langt, langt derude – ikke her!

Den principielle videnskabelige indvending mod at tænke, at vi (nogensinde) kan blive besøgt af væsener fra andre solsystemer, er knyttet sammen med fremdriftsenergi. Edward Purcell fra Harvard har fremlagt en vidunderligt ødelæg-

gende analyse af vanskelighederne ved interstellare rejser. Jeg er sandelig ikke den rette til at fremkomme med vægtige indvendinger mod hans argumentation udover på én enkelt, mangelfuld (men muligvis relevant) måde. Alle hans – og mange andres – argumenter mod interstellare rejser er nødvendigvis affattet udfra nutidens videnskabelige viden og teknologi. Purcells argumentationsmåde synes ganske vist at lade enhver tvivl komme modparten til gode ved at skue langt ind i den fremtid, det er muligt at forudse, og udelukker alligevel tanken om interstellare rejser.

Men tilføjelsen: ... „det er muligt at forudse" kan måske være anstødsstenen. Måske findes teknologiske niveauer så umådelig højt hævet over noget, vi nu kan forestille os, at ting, vi nu betragter som fuldstændig udelukket, kan gøres. Sandt nok er det et letkøbt argument, ved hjælp af hvilket man snart kunne hævde, at alt og hvad som helst er muligt. Jeg søger i sandhed ikke i mit daglige arbejde tilflugt til sådanne argumenter, og jeg vil gerne tilføje, at jeg i almindelighed ikke bryder mig om at bevæge mig i science fiction-baner.

Men efter et år med udforskning af yderst ukonventionelle fænomener, troværdigt rapporteret fra alle dele af landet og (tror jeg) fra næsten hele verden, er jeg blevet tvunget til at overveje muligheder, jeg almindeligvis ikke ville spilde en tanke – inden for mit eget specielle nummer i ortodoksi".

Som man kan se, hvis man kender McDonalds bog, er intet udeladt i citatet.

(2) *Liv.*

Med udgangspunkt i ovennævnte citat, vil jeg vende tilbage til magisterens artikel.

Magisteren siger, at vi må ty til statistiske overslag over sandsynligheden for besøg fra fremmede kloder. I artiklen står kort, at det må antages – kan i hvert fald ikke udelukkes – der i vort Mælkevejssystem (100 milliarder sole) faktisk findes et ret stort antal beboede kloder.

En optimistisk vurdering går ud på, at der i en afstand af 100 lysår fra vort solsystem findes beboede kloder i et antal, som kan angives med et tocifret tal. Tages hensyn til forskellige udviklingstrin findes højst 10 kloder på et sådant udviklingstrin, at deres beboere for det første har et vist kendskab til udviklingen her på Jorden, og at de for det andet finder det umagen værd at søge en eller anden form for kontakt med os.

Dette giver helt klart ikke så mange muligheder, indrømmet; men for fuldstændighedens skyld, og det må vel være på sin plads af hensyn til de mange læsere, der ikke har haft mulighed for at studere astronomisk litteratur, og dermed vurdere magisterens tal, vil jeg gerne give et par ekstra oplysninger. Jeg føler mig overbevist om, at selv magisteren ikke vil være uenig med mig i disse kommenterende bemærkninger.

– Alle sandsynlighedsberegninger bygger på et udgangsgrundlag, bestående af et større eller mindre antal „sikre" faktorer. Jo større antal sikre udgangsværdier, jo større chance har et sandsynlighedsberegnet overslag for at holde..Her ligger sagens kerne, da man jo må erkende, at netop i spørgsmålet om liv i universet opererer vi med en række usikre udgangsværdier som nok via rumforskningen og de videnskabelige muligheder den giver, vil blive kontrolleret og justeret, og dermed give et både bedre og sikrere talmateriale.

Erkende må vi dog, at tallene ikke er så sikre, at vi kan tillade os blot at betegne dem som nogenlunde sikre.

– Videnskabsmændene er da heller ikke enige om udgangsværdierne, hvorfor man vil kunne finde talværdier, der både er mindre optimistiske og mere optimistiske end de i magisterens artikel anførte.

(3) *Kontakt*

Magisteren siger herom, at det naturlige for en fremmed civilisation vil være, at sende radiosignaler af utvetydig intelligent beskaffenhed, hvis denne fremmede civilisation nærer ønske om at komme i kontakt med os. Først senere kan der være tale om at sende rumskibe over disse uhyre afstande.

Det er muligt, at magisteren har ret, men helt udelukke muligheden for en anden tankegang bag kontaktforsøg og rejser i rummet kan vel ikke udelukkes.

Konklusion

Det blev en længere kommentar, men den var nok nødvendig, når man betænker magister Lundbaks generaliseringer. Det må retfærdigvis bemærkes, at magisterens artikel nok var et svar på en „såkaldt ufologisk" artikel, hvis tvivlsomme indhold, desværre vil falde tilbage på alle i ufo-sagen interesserede.

Det er muligt, at mit indlæg vil blive opfattet som rettet mod personen Lundbak i almindelighed, hvilket ikke har været meningen. Min kritik er rettet mod en bestemt holdning til et specifikt problem. Jeg sætter i øvrigt stor pris på

andre af magisterens aktiviteter og vil gerne slutte denne polemik med et tilbud:

„Lad os blot være uenige om mange ting, men lad os sagligt drøfte problemer i og i forbindelse med fænomenet UFO'er. Magisteren er velkommen til fremover at benytte bladets spalter til kommentarer og indlæg, ligesom vi gerne vil høre lidt om både rumfart og astronomi".

Med venlig hilsen
F. Pedersen

Så passerede han igen!

Så fik vi igen i „Ufo-Nyt" den årlige tallerken-udtalelse af Magister Asger Lundbak, der uvist af hvilken grund, af presse, radio og TV betragtes som sagkyndig, når det drejer sig om flyvende tallerkener, der altså efter magisterens mening slet ikke eksisterer.

Med den specielle indstilling til ufo-problemet, som magister Asger Lundbak er i besiddelse af, fik han denne gang lejlighed til at sammenligne de uidentificerede objekter med „uopklarede forbrydelser uden overnaturlige årsager". Værs'go og tyg! Om „et foreløbigt uidentificeret objekt" skriver magisteren: „Over for et sådant fænomen er den videnskabelige indstilling den, at der principielt bør indsamles så mange grundige og sikre oplysninger som muligt". Det lyder helt fornuftigt, og det er da også efter denne retningslinie, at Skandinavisk Ufo-Information udfører sit ufoforskningsarbejde. Må jeg tillade mig at spørge, om magister Asger Lundbak også har praktiseret dette, inden han udtaler sig så kategorisk om emnet. Skandinavisk UFO Informations rapportcentral har i årernes løb indsamlet et meget vægtigt ufo-observationsmateriale, bl. a. førstehåndsobservationer. Det samme har mange andre ufoorganisationer over hele jordkloden gjort. Mig bekendt har magisteren aldrig gjort sig den ulejlighed at undersøge dette materiale.

Efter at jeg i mange år har læst de fleste af magister Asger Lundbaks udtalelser om de flyvende tallerkener, kan jeg ikke frigøre mig for den tanke, at hans viden om emnet væsentlig stammer fra aviser og ugeblades mere eller mindre forvirrende beretninger om samme. Eller fra bøger af folk: „der med god skrivefærdighed udnytter det økonomisk". Mon ikke grunden til magister Asger Lundbaks negative indstilling over for problemet „de flyvende tallerkener" er den, at han grundet på manglende undersøgelse af sagen, ikke har været i stand til at fatte dens muligheder og derfor har lagt sig i fast kredsløb om den på det videnskabelige bjerg vedtagne endegyldige mening om de flyvende tallerkener. Næste gang magisteren passerer, er der derfor ingen grund til at spilde plads i „Ufo-Nyt" på at gengive hans obligatoriske anti-tallerkendyt. Og medens magisteren fortsætter sit kredsløb, kan vi andre passende fortsætte med vort ufoforskningsarbejde. Af erfaring ved vi, at der, trods nok så mange tågede bortforklaringer og nok så mange Condon-kommissioners vindæg, være god grund til at beskæftige sig med de flyvende tallerkeners aktivitet.

X. P.

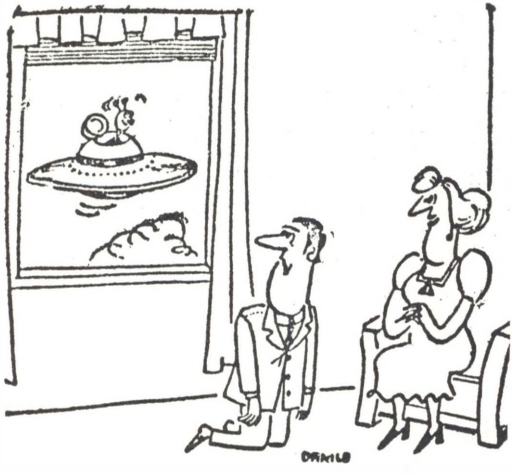

„Åh, det er da bare en flyvende tallerken, kæreste hr. Kowalski" .... Og nu til sagen – hvad var det, De lige skulle til at sige mig?

„Workers Tribune", Polen 18.-10.-69. [Credit A. Szachnowski, Anglo-Polish UFO Research Club.

OBSERVATIONER

Søndag, den 29. juni 1969 kl. 23,47 så nattarbeider Jack Cook et flygende objekt som liknet „en oval smørskål".

Herr Cook, 61 år gammel, adresse: Jodrell Street 18, Nuneaton, uttalte at den fløy lavt over pipen til Midland Brick Co., Ansley Hall, hvor han er ansatt som fyrbøter på nattskiftet.

Han sa: „Da jeg fortalte mine arbeidskamerater om dette, sa de jeg var beruset, men jeg hadde bare tatt et halvt glass øl til lunsj igår.

Det var skyer for Månen og objektet kom farende ned fra himmelen i rasende fart. Det forsvandt i retning av NBC-verkstedene. Jeg har ikke sett noe linende i hele mitt liv".

Herr Cook sa at en orangefarget flamme og en hvit røk eller damp strømmet fra den mens den hvinte som om en slipper damp ut av en dampkjele gennem en ventil. Objektets overdel var lysegult og bunnen klart grønn. Jeg har aldri sett slike strålende farger, særlig ikke den grønne, sa han. Adskillige biler passerte i øyeblikket og like etter „passerte et fly, men det gikk meget langsommere enn objektet", sa Cook. Hans sjef T. Matthews uttalte: „Han er en troverdig mann, som ikke pleier å fantasere".

Nuneaton Evening Tribune, den 30/6 1969.

Ytterligere fire så UFO'et

Fire personer har bekreftet herr Jack Cooks observasjon av et flygende objekt søndag kveld.

Herr Cook så objektet „som liknet en oval smørskål" kl. 23,47, da han var på arbeide ved Midland Brick Co.

Herr William Thompson, en 65 årig pensjonist så også „et meget lyssterkt, ovalt objekt med en fantastisk hastighet".

Han hadde fulgt hunden ut i haven ca. kl. 23,45 da han så objektet over Outwoods med retning Atherstone jernbanestasjon. Herr Thompson sa: „Jeg gikk øyeblikkelig inn og fortalte min hustru hva jeg hadde sett. Neste dag så jeg etter i avisene, men intet var rapportert der bortsett fra notitsen i Evening Tribune. Alt det mr. Cook uttalte var sandt. Jeg har ikke trodd på slike historier inntil jeg så dette objektet".

Herr Kenneth Painter og dennes hustru Yvonne, adresse: Wembrook Close, Nuneaton, så begge objektet.

Herr S. Caney fra Heath Road, Bedworth uttalte: „Jeg så et liknende objekt på himmelen ca. kl. 23,45 søndag kveld. Det gikk i retning fra School Lane, Exhall, over Heath Road og mot Ansley. Jeg håper dette vil være til hjelp for Mr. Cook, slik at han ikke tror han har drømt om hendelsen".

Nuneaton Evening Tribune, den 2. juli 1969.

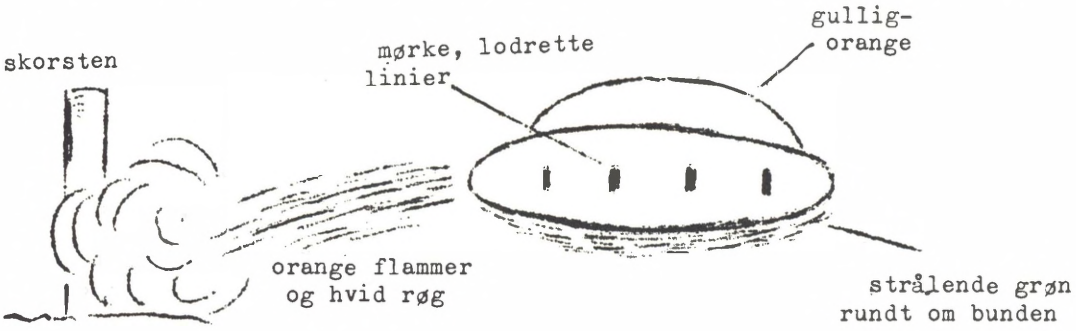

KOMMENTAR:

Da mr. Cook ble interviewed uttalte han, at han stod i en høyde av ca. 30 m over bakken da UFO'et kom farende ned og over fabrikken i lav høyde. Han anslo farten til 650–800 km i timen. Hele objektet var gulorange med strålende grønt rundt underdelen. Han uttalte at det var mørke, vertikale linjer langs siden av objektet som syntes å lyse opp slik at de liknet vinduer da det passerte. Orange flammer og hvit røk strømmet ut fra bakdelen med en hvesende lyd som han karakteriserte „fryktelig høy" (kraftig). Han hadde aldri sett noe liknende før og han var meget redd. Han sa videre: „Jeg tegnet objektet på baksiden av en fyrstikkeske og viste det til mine arbeidskamerater, men de trodde meg ikke."

Noen få dager senere skrev en fru Davis fra Bedworth til „Tribune" og fortalte, at hun sammen med sin mann hadde sett et objekt som det mr. Cook hadde beskrevet.

Isle of Wight UFO Invest. Soc., juli 69. /PLH

En vovehals afgiver UFO-rapport

John Fairfax, den britiske sømand, som alene krydsede Atlanterhavet, rapporterede til „Herald" i Miami, Florida og andre nyhedstjenester sin observation af to mærkelige stjernelignende obj. på sin rejse over havet. Fairfax opg. ikke dato eller omtrentlig position for hvornår og hvor han observerede objekterne, men hans rapport til aviserne var skrevet den 20. juli 1969. Han hævdede, at han en nat så to klare lys ca. 20 grader over horisonten, og at de var 10 gange så klare som Venus. De steg til de nåede Jupiters position, sagde han, og skiltes så, hvorefter det ene fløj lavt nede og det andet højt oppe. Det højeste steg til Store Bjørns position, og derefter forsvandt de begge to. Han var sikker på, at lysene ikke var stjerner og sagde, at han under observationen havde følt det, som om han var i trance, og da objekterne var borte og han blev sig selv igen, var den cigaret, han havde røget på, brændt ned; der var kun en lang, grå stribe aske tilbage, der viste, at han havde siddet der ubevægelig i flere minutter. Under „trancen" havde han også en fornemmelse af, at der var noget, der spurgte ham, om han ønskede at komme væk, og han blev ved med at svare „nej".

The APRO Bulletin, juli-aug. 1969. /BK.

Flere detaljer om Filippinerobservationerne

Oberst Aderito de Leon, nu APRO repræsentan i den filippinske republik, har sendt fyldige detaljer om sine og oberst Rufino C. Santiagos undersøgelse af observationerne den 1. november 1968 nær kommunikations-satellit stationen (Philcomsat) ca. 30 miles øst for Manila. (Se UFO-NYT nr. 1, 1970, s. 7).

Den første observation fandt sted kl. 4 om morgenen (lokal tid). En bonde fra et distrikt nord for byen Baras så et objekt gå ned med en hvislende lyd som fra et elektrisk svejseapparat. Det havde et rødt lys foran. Bonden tog en lommelygte og gik ud af sin hytte for bedre at se objektet, som han bedømte til at være i en afstand af ca. 100 meter. Da han nærmede sig, så han, hvad han beskrev for dem, der foretog undersøgelsen, som et hvidt fatøj „så stort som en Folkevogn (den klassiske personvognsmodel) med to besætningsmedlemmer". Fartøjet havde små hjul og seks store udblæsningsrør bagtil. Størrelsen af hvert udblæsningsrør var som en mands ben (vidnet sammenlignede udblæsningsrøret med sit eget ben).

Bonden beskrev objektet som „mælkehvidt" og sagde, der var en gennemsigtig overdækning foroven, gennem hvilken han så to besætningsmedlemmer. De bar hvide overalls og øretelefoner på hovedet og de lignede „almindelige kaukasiere". *) Den ene var højere end den anden.

Da han kom i nærheden af objektet, udsendte det en høj „brølen", og bonden løb forskrækket tilbage. Så så han det bevæge sig fremad på jorden (på hjulene) hen til en rydning. Derefter fløj det bort. Den „brølen" som objektet gav fra sig, hørtes kun under den vandrette bevægelse på jorden. Da det løftede sig lodret opad, var der „ikke megen støj". Forskerne prøvede at finde ud af, om der havde været en nedadgående luftstrøm, da objektet steg, men bonden besvarede det benægtende. Bonden bemærkede også, at objektets vandrette bevægelse på jorden

*) „Kaukasier" er asiaternes betegnelse for en hvid mand af (indo-) europæisk udseende.

(ledsaget af „brølet") fik støvet til at rejse sig. Dette skete ikke, mens det fløj lodret.

Den anden observation hændte to timer senere, kl. 6. En anden bonde, som til fods var på vej til Baras fra sin gård, „følte" pludselig, at der var noget, der var landet bag ham. Han så sig omkring og bemærkede, hvad han beskrev som en mærkelig, hvid vogn med to mennesker indeni. Han løb så hurtigt han kunne og rapporterede hændelsen til byens borgmester. Hans observation var ikke lang eller detaljeret, men han beskrev et objekt, der var lig det, der blev observeret kl. 4.

Kl. 8 morgen var en bonde i færd med at pløje sin mark. Han var sammen med sin søn, som opdagede et hvidt objekt, der stille svævede over dem. Bonden så det derefter selv og rapporterede hændelsen til borgmesteren. Forskerne var ikke i stand til at se nærmere på denne observation, da omtalte gård ligger midt i en bjergkæde og er meget vanskelig at komme hen til. Observationen blev ikke betragtet som så betydningsfuld som de andre.

Den fjerde og sidste observation den dag fandt sted kl. 11 om formiddagen samme sted som den første iagttagelse. En anden bonde kom cyklende op ad en skråning. Han kom fra byen. Da han nåede toppen af bakken, så han en „mærkelig vogn" nedenfor sig. Skønt han ikke havde besluttet sig til, om han ville fortsætte, lod han dog cyklen bære sig ned ad bakken mod objektet, og han passerede lige forbi det. Han sagde, han så to mænd. Den ene mand var udenfor „vognen" og så sig omkring. Den anden var indenfor. Manden udenfor var „meget høj" og lignede en kaukasier. Begge bar hvide overalls, der også dækkede hovedet, som havde to sorte objekter (øretelefoner?) på siderne.

Bonden fortsatte på cyklen og standsede ca. 20 meter borte. Han så tilbage på objektet og opdagede, at manden, der stod udenfor, betragtede ham. Bonden skulle til at vende tilbage for at tale med ham, men så klatrede manden ind i fartøjet, som også her blev beskrevet som på størrelse med en Folkevogn, og der hørtes en høj „brølen", da objektet bevægede sig op ad bakken den vej, bonden var kommet fra. Det fløj bort lodret og lydløst.

Som følge af disse rapporter til borgmesteren i Baras (en by, hvorigennem strømledningerne går til Manila fra en kraftstation i det sydlige) iværksatte oberst de Leon, dengang leder af den nærliggende Philcomsat station, og hans forvaltningsofficer, oberst Santiago, en undersøgelse af observationerne. Det ovennævnte er et sammendrag af, hvad de fandt ud af.

Som oberst de Leon allerede har gjort opmærksom på, var objektet og ufonauterne ikke meget forskellige fra dem, som blev beskrevet af politibetjent Lonnie Zamora ved landingen den 24. april udenfor Socorro, N.M. **) I begge tilfælde (New Mexico og Filippinerne) var objekterne hvide, relativt små og blev først antaget for biler. Ufonauterne (to i begge tilfælde) var klædt i hvide dragter og undgik samtale med vidnerne ved at flyve bort. En af de filippinske „ufonauter" blev beskrevet som høj, mens Zamora beskrev sine „ufonauter" som små – ikke større end børn. Den mulighed, at en filippiner ville anse en middelhøj person i U.S. for „høj" må også tages med i betragtning.

Zamora-objektet havde ikke hjul og det udsendte en høj brølen, da det steg lodret. På den anden side, så bevægede det filippinske objekt sig på jorden, mens det brølede, og steg lodret *uden* brøl. Dette filippinske objekt synes ret forskelligt fra de „konventionelle" UFO'er, man har observeret årene igennem; disse observationer kan som følge heraf blive ret så vigtige. APRO vil få dem vurderet af nogle af sine konsulenter, især fra det aeronautiske felt.

The APRO Bulletin, sept.-okt. 1969. /BK.

**) Socorro-observationen er bl. a. omtalt i UFO-NYT nr. 1, 1965. *red.*

KORT FOR HOVEDET

En familie fra Bristol i England, der den 7. juni 1969 kom kørende i bil fra Usk i Wales mod Severn-broen, så kl. 21,50 en klart sølvskinnende, cigarformet genstand, der med fantastisk fart bevægede sig bort i nordlig retning.

„Zenith Newsletter", Bristol, juli 69. /IOKj.

KORT FOR HOVEDET

Den 30. juni 1969 dukkede en mærkelig rapport op i England. En lastbilchauffør fra Bristol fortalte, at han havde set en cigar-lignende genstand, der stod/lå på en mark ved Frome i Somerset. Han sagde, at den pludselig begyndte at rotere, hæve sig og sætte kursen mod Bristol.

„Zenith Newsletter", Bristol, juli 69. /IOKj.

UFO observeret ved gård i Columbia

Følgende er et sammendrag af en rapport om Anolaima-sagen, nyligt modtaget fra APRO's repræsentant i Colombia, John Simhon. 11 vidner er involveret i sagen, der fandt sted på en afsidesliggende gård ved Anolaima, ca. 40 miles nordvest for Bogota. (Hovedstaden).

Observationen begyndte ved 20-tiden den 4. juli 1969, da Mauricio Gnecco på 13 år så et gulrødt lys bevæge sig fra øst til vest; han var sammen med Enrique Osorio, 12 år, på udkig efter stjerneskud udenfor gården. Han råbte straks til de andre børn (Andres Franco, 13 år, Marina Franco, 11 år, Rosita N., 10 år og German N., 14 år), som legede inde i huset, og til de voksne (Arcesio Bermudez, Lucrecia Bermudez – hans søster; Rosa Ortiz, Luis Carbajal – tjeneren; Evelia Carbajal – hans kone), og bad dem komme ud og se den „flyvende tallerken".

Først ville de ikke komme, men da Mauricio insisterede, kom de ud og betragtede lyset, som var i en afstand af omkring 180 meter. Mauricio fik fat på en lommelygte (der er ikke elektricitet i området) og begyndte at sende signaler i lighed med morsekode. På det tidspunkt nærmede lyskilden sig huset med betydelig fart og standsede derefter mellem to høje træer ca. 50 meter fra gården, hvor den svævede i omkring 5 sekunder. (Se fig. 2). Mens dette skete, råbte Mrs. Ortiz til Mauricio: „Den tingest kommer ned over os – sluk den lommelygte, Mauricio!"

Vidnerne beskrev objektet således: Mellem 1,2 og 1,8 meter højt, med gul-orange farve tilsyneladende omgivet af en „bue af lys"; to „lysende ben" – blå med grønne ender. Objektet var lydløst. Derefter fløj det hen til højre for gården og syntes at komme lavt hen over en nærliggende høj. Mr. Arcesio Bermudez, beskrevet som den eneste af gruppen, som ikke var bange, tog lommelygten fra Mauricio og løb hen i retning af objektet. Hans søster, Lucrecia Bermudez fulgte ham, men hun faldt i mørket.

Ifølge børnenes og Mrs. Rosa Ortiz's vidneudsagn, nærmede Bermudez sig stedet, hvor UFO'et var og begyndte at kalde på tjeneren Luis Carbajal, som var den eneste anden voksne mand, der var til stede, idet han sagde: „Luis kom her hen. Se den marsmand". Mauricio og Andres betragtede objektet fra en nærliggende høj og rapporterede, at det „blinkede". Til sidst så de det stige højt op mod himlen og flyve bort i retning af Bogota.

Mr. Bermudez vendte tilbage til gården og fortalte de andre vidner, at han var kommet så nær på objektet, som var landet på jorden, som ca. 6 meter. Objektet, sagde han, „gik ud" et øjeblik og han lyste med lygten på det. Han hævdede, han så „en person" indeni. Han beskrev den øverste halvdel af væsenet som „normalt", men fra livet og nedefter syntes „personens" anatomi at ligne bogstavet „A" – og dette lyste. Objektet „tændtes" igen, steg op mod himlen og forsvandt. Ca. fem minutter efter, at objektet fløj bort, så alle vidnerne endnu et lignende objekt eller det samme, krydse himlen i ca. 100 meters højde. Dets fart var „langsom" og konstant, da det fløj mod Bogota, og det var også lydløst. To andre voksne, Clemente Bolivar og Rosalba Prieto, som bor ca. to miles fra gården, rapporterede et klart, orangegult lys, der fløj langsomt mod Bogota omtrent på samme tidspunkt.

To dage efter observationen blev hovedvidnet, Mr. Arcesio Bermudez meget syg; hans temperatur faldt til 95 grader F. og han var „kold at røre ved", skønt han hævdede, at han ikke følte sig kold. Nogle få dage senere blev hans tilstand langt mere alvorlig; han havde „sorte opkastninger" og blodig diarrhé. Han blev bragt til Bogota den 12. juli, og her tog Dr. Luis Borda sig af ham kl. 10,00, og Dr. Cesar Esmeral afløste senere kl. 19,30. Kl. 23,45 lokal tid døde Mr. Bermudez.

APRO har en kopi af den medicinske rapport underskrevet af Dr. Esmeral, der angiver tarmkatarr som dødsårsag. Ingen af de to læger kendte noget til Mr. Bermudez's UFO-oplevelse, som måske og måske ikke har noget med sagen at gøre.

APRO-COLOMBIA hørte om hændelsen fire dage efter Mr. Bermudez's død, den 16. juli. Den dag blev børnene Andres, Marina, Enrique og

Mauricio sat i hypnotisk trance af Dr. Luis E. Martinez, professor ved Colombias nationale universitet. Til stede under hypnosen, som fandt sted i Dr. Martinez's kontor kl. 20, var APRO-repræsentant John Simhon og områdeforsker Elias Nessim. Det var børnenes slægtninge, der havde anmodet om hypnosen.

De vidneudsagn børnene afgav under hypnosen blev optaget på bånd og er næsten identiske med de allerede afgivne vidneudsagn og med de voksnes vidneudsagn (med undtagelse af Arcesio Bermudez, som var død og som følge deraf slet ikke blev interviewet af APRO-COLOMBIA). Forskerne betragter alle vidnerne som fuldstændig retskafne og ærlige.

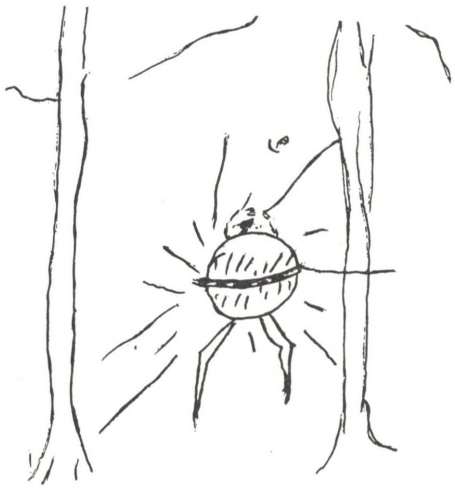

Fig 1:
UFO'et, tegnet af Mauricio Gnecco under hypnose.

Under hypnosen sagde børnene først, at objektet var „et meget klart lys" og senere henviste de til det som „et UFO". Men Mauricio omtalte hele tiden objektet som „et UFO". Man fik børnene til at tegne objektet under hypnosen, så man kunne sammenligne med deres tidligere tegninger. Jose Barreto, en psykolog, var også til stede ved mødet.

Næste dag, den 17. juli, aflagde repræsentant Simhon og UFO-forsker Nessim besøg på gården hos vidnerne, fik fastslået, hvor objektet var observeret og stillede yderligere indgående spørgsmål. Ingen af vidnerne hævder at have set objektet lande; dette blev kun hævdet af Bermudez, som antagelig nærmede sig objektet, mens det stod på jorden. Luis Carbajal, tjeneren, beskrev hvordan han hørte Bermudez kalde på ham, for at han skulle „komme og se marsmanden", men han så kun objektet flyve bort mellem træerne. Alle vidnernes udsagn stemmer stort set overens og skønt gården ligger under en rute for lufttrafik til Bogotas internationale lufthavn, hævder de alle at kende udseendet og opførslen af konventionelle flyvemaskiner og at omtalte objekt så fuldstændig anderledes ud.

Et andet interessant aspekt i sagen er den rapporterede „dyre-reaktion" som følge af UFO'ets nærværelse. En abe ved navn „Michin" begyndte at skrige højt og vedvarende og flere hunde rundt om på farmen begyndte at hyle. Dette blev rapporteret af alle vidnerne og bekræftet af Mrs. Rosa Ortiz, en ældre dame, som forklarede, hvordan objektet havde to „blå ben" med grønne lys i enderne. Dette er vist den første rapporterede „abe-reaktion" på UFO'er.

APRO-forskerne var ikke i stand til at finde noget fysisk bevis på UFO-besøget.

Spekulation opstod med hensyn til Arcesio Bermudez's død. Hans tøj og armbåndsur blev sendt til Colombian Institute of Nuclear Affairs (CINA), som tidligere har samarbejdet med APRO. CINA oplyste APRO-COLOMBIA om, at symptomerne på Bermudez's sygdom lignede dem, der forårsages af en dødelig dosis gammastråler, men CINA har endnu ikke sendt nogen rapport.

APRO henvendte sig imidlertid til to af sine konsulenter, for at få en første professionel mening om denne omstridte sag.

Fig. 2:
Enrique Osorio tegnede – i ikke-hypnotiseret tilstand – UFO'et således.

Dr. Horace C. Dudley, professor i strålefysik ved universitetet for Illinois Medical Center, Chicago, siger, at „Mr. Bermudez's sygdom og død *kan* skyldes virkninger af bestråling, men der findes overhovedet ingen laboratoriedata til støtte for sådan en slutning ... uden en fuldstændig obduktion og en patologisk (mikroskopisk) undersøgelse kunne en læge ikke med sikkerhed angive en mere speciel dødsårsag".

Dr. Benjamin Sawyer, APRO's medicinske konsulent, siger: „Symptomerne på tarmkatarr – er næsten identiske med en af de tre hovedformer for (tarm)-sygdomme ved bestråling. Der er intet overfladisk kendetegn, der skiller de to sygdomme. Det er fordi bestrålingssygdommens indvirken på tarmkanalen faktisk er en form for tarmkatarr, som kan skyldes – mange ting. Der er intet særligt i den medicinske rapport, der angiver, om døden skyldes tarmkatarr eller strålingsbeskadigelse".

APRO venter snart mere nyt fra Colombia, som måske kan kaste lys over sagen. Medmindre andet bliver bevist, er det APRO's mening, at Arcesio Bermudez døde af naturlige årsager. Yderligere oplysninger vil blive offentliggjort, når de dukker op.

The APRO Bulletin, juli-august 1969. /BK.

UFO vender tilbage til farm i Columbia

John Simhon, APRO's repræsentant i Colombia har undersøgt flere UFO-observationer i Anolaima-distriktet.

En „rød kugle" blev set to gange om aftenen den 15. august 1969 ved farmen nær Anolaima. Objektet blev observeret i en anslået højde af 900 meter, og det fløj stille fra vest til øst. Blandt vidnerne var fire medlemmer af Bermudez-familien og tre andre, incl. løjtnant i hæren German Castillo. Observationstidspunkterne var 20,30 og 22,15 (lokal tid).

Den 16. august kl. 21,15 observeredes et UFO, som man mente var det samme, der blev set den 4. juli, af adskillige medlemmer af Bermudez-familien, deriblandt den ældre Mrs. Lucrecia Bermudez, der fik et „nervøst tilfælde", da hun genkendte objektet. (Mrs. Bermudez er søster til afdøde Mr. Arcesio Bermudez, som hævdede at have nærmet sig objektet fra den 4. juli til en afstand af 6 meter). Objektet var omgivet af en gul stråleglans. Ingen struktur-detaljer var synlige. Det kom hen mod farmhuset i „lav højde" og, som ved 4. juli observationen, nærmede det sig jorden inde i en nærliggende skov. Endnu engang var vidnerne ikke sikre på, om objektet var helt nede på jorden; de kunne kun se det skinne gennem træerne. Ingen prøvede på at nærme sig objektet.

Flere dage tidligere havde repræsentant Simhon undersøgt en observation ved Anolaima og talt med byrådsmedlem Hector Rivera. Han og seks andre vidner så et klart, gult objekt flyve fra vest til øst i en højde af ca. 75 m og i en afstand af omkring 90 m fra deres position. Observationen varede kun få sekunder og vidnerne beskrev objektet som en „maskine", formet som en tønde. Denne iagttagelse fandt sted kl. 20,30 den 2. august.

Efter den 16. august-observationen ved gården tilbragte repræsentant Simhon og andre APRO-medlemmer 6 timer hver aften på farmen den 20., 21., 22., 23. og 24. august i et forsøg på at få et fotografisk bevis. Ingen flyvende fænomener blev observeret. Den 24. august blev endnu en hypnose foretaget i selve gårdens hovedbygning og ledet af Dr. Luis E. Martinez. Til stede var også Dr. Cesar Esmeral, en af de læger, som passede Arcesio Bermudez før hans død.

Børnene Mauricio, Andres, Marina og Enrique blev hypnotiserede og de berettede endnu en gang om observationen den 4. juli og det blev taget på bånd af repræsentant Simhon. (Dr. Martinez havde allerede hypnotiseret børnene, i sit kontor, i forbindelse med 4. juli observationen, og som ved den lejlighed havde han vanskeligt ved at hypnotisere Enrique, som han måtte opgive).

Som følge af hypnosen var det muligt at bestemme nøjagtigt, hvor de forskellige vidner var under observationen. Det kunne fastslås, at Andres og Mauricio stod ca. 40 m fra landings- eller „næsten landings"-stedet. Arcesio Bermudez kom på sin side ikke nærmere end ca. 14 m fra objektet (ikke 6 m som tidligere meddelt). Øjensynlig var Bermudez under konstant observation af Andres og Mauricio, da han nærmede sig objektet, skønt de ikke kunne se selve objektet gen-

nem træerne. Da objektet fløj væk, og det blev iagttaget både af Bermudez og vidnerne ved gården, fløj det over Andres og Mauricio i en højde af 45 m.

Imidlertid har APRO-COLOMBIA's videre undersøgelse ikke kunnet afsløre, om årsagen til Arcesio Bermudez's død var bestråling. En obduktion er ikke mulig, da Bermudez ikke blev balsameret, før han blev begravet. Dr. Luis Borda, som underskrev Bermudez's dødsattest, beklager nu, at han ikke fik taget flere prøver, mens patienten stadig var i live, eller straks efter, han var død. Bermudez's medicinske journal viser, at han havde et godt helbred og ikke tidligere havde lidt af tarmkatarr (den formodede dødsårsag).

The Colombian Institute of Nuclear Affairs undersøgte Bermudez's tøj og ur for APRO-COLOMBIA, men fandt intet bevis på bestråling. Som allerede påpeget af Dr. Benjamin Sawyer, APRO's medicinske konsulent, kan Bermudez have lidt af en dødelig dosis fra en eller anden slags bestråling, men der er absolut intet bevis på, at det var tilfældet.

En interessant kendsgerning, som repræsentant Simhon opdagede var, at ingen af vidnerne diskuterede observationen mellem 4. juli og Bermudez's død. Personer i nær kontakt med familien prøvede at forklare dette som hukommelsestab, men vidnerne siger selv, at de simpelthen ikke brød sig om at tale om hændelsen og prøvede at glemme den. Da Bermudez døde, ændrede de holdning.

The APRO Bulletin, sept.-okt. 1969. /BK.

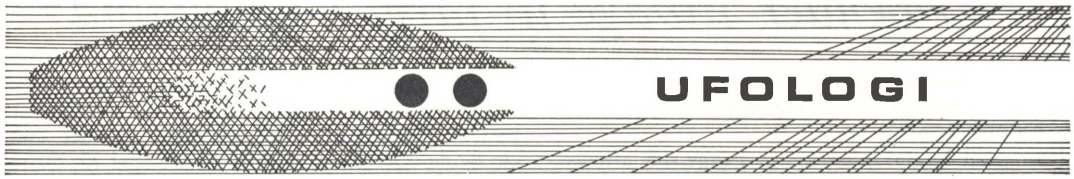

Releta Refero

Jeg kan ligeså godt gå til bekendelse. De ting der fremføres i artiklen om det ydre rum, som gengives og kommenteres i UFO-NYT's kritiske hjørne (1/1970), kan jeg ikke bevise. Det kan næppe være nogen undskyldning at jeg for en stor del holder mig til hvad George Adamski og George Hunt Williamson påstår at have fået oplyst af ufonauter. At tage disses ord for gode varer regnes i bedste fald for naivt.

Imidlertid forekommer hverken Adamski eller Williamson mig at være naive. Deres påstande er såvidt vides ikke modbevist. Adamskis påstande om Månen er der udsigt til at vi kan få bekræftet eller afkræftet indenfor en overskuelig fremtid. Er de rigtige, er resten det måske osse. Er de forkerte, er det hele ét stort fantastisk trip. Forrevne bjerge på Månens bagside? Det er blevet bevist. Mennesker på Månen? Ifølge Adamski skulle de leve i et tempereret bælte rundt om Månen. Månens atmosfære? Der skulle eksistere en tynd en, der muliggør, at mennesker kan trække vejret på samme måde som man kan gøre det i Himalayabjergene. Den sidste påstand må man kunne bekræfte eller afkræfte. Jeg har ikke selv lyst til at fare til himmels, træde ud på Månen og lade mig sluse om til den derværende atmosfære og bevise nogetsomhelst. Men det må kunne lade sig gøre. Og hvis det viser sig at Månen har en brugbar atmosfære, hvad der er rimeligt på grund af det forholdsvis kraftige magnetfelt, kan man begynde at kigge efter byerne og baserne, som Adamski påstår at have set.

Nogen påstår, at ufoerne eksisterer, at de er ekstra-terristiske, at de rummer ufonauter, at der har været kontakter med dem, at de har givet os oplysninger. Tingene hænger logisk sammen, selvom ikke alle kan acceptere hele rækken og derfor springer fra, når „beviser" mangler. Men eksisterer ufoerne, kommer de osse et sted fra. Ufonauterne selv påstås at påstå at komme fra Mars, Venus og Saturn, samt undertiden at lande på Månen. Vi kan ikke andet end tage det til efterretning, indtil påstandene modbevises. Det er vilkårene for at beskæftige sig med det ydre rum.

Oplysningen om at USAs regering (Johnson-

administrationen) har nedsat et udvalg, der skal redegøre for konsekvenserne af at offentliggøre den hemmeligholdte viden om ufoerne, stammer fra Stanley Kubrick, instruktøren af science-fiction-filmen 2001.

Er der nogen, der tvivler på, at vi (USAF, NASA o.s.v.) ved mere end man officielt tilkendegiver? Der eksisterer to bevisplaner, myndighedernes uofficielle og amatørernes. De sidstes bevisførelse er selvsagt henvist til de oplysninger, der slipper ud af de førstes bevis-arsenaler.

Kurt Sørensen

KOMMENTAR:

Dette er næppe tidspunktet for en større debat om George Adamski eller George Hunt Williamson og deres beretninger. Det kunne vel ellers fylde et par nr. af bladet.

Spørgsmålet om Månens atmosfære har ofte især i den senere tid været drøftet i relation til Adamskis oplysninger i bl. a. „Ombord i rumskibe". Om Månen vil være i stand til at fastholde en „brugbar" atmosfære er imidlertid ikke et spørgsmål om et større eller mindre magnetfelt. Det er et spørgsmål om tyngdekraft.

Ang. bevisførelse har jeg den opfattelse, at såfremt jeg fortæller mine omgivelser, at pyramiderne i virkeligheden står på hovedet, er det ikke de andres opgave at modbevise mine påstande. DET MÅ HELT NØDVENDIGT VÆRE MIG, DER SKAL FREMLÆGGE KLARE OG UIGENDRIVELIGE BEVISER FOR, AT DET FORHOLDER SIG SOM AF MIG PÅSTÅET.

Stanley Kubrick's udtalelser er uhyre interessante. De bør omgående undersøges nærmere, og jeg vil derfor meget gerne bede om yderligere oplysninger desangående.

Til sidst vil jeg gerne anføre, at jeg ihvertfald hører til den gruppe, der ikke tror på „den store sammensværgelse", d.v.s. at USAF eller NASA ligger inde med væsentlige, ikke offentliggjorte oplysninger om UFO'erne og deres herkomst. Det er imidlertid også et emne, man bør vende tilbage til i bladets spalter på et senere tidspunkt.

Ole Henningsen

NB. Relata Refero betyder iflg. min fremmedordbog: „Jeg fortæller hvad jeg har fået fortalt (uden at garantere for sandheden)".

Hvad er det...?

var overskriften til en lille notits på bagsiden af UFO-NYT nr. 1/1970. Viderebragt af „Saucer News", forår/sommer 1969, meddeltes det med „National Bulletin" 21. april 1969, som kilde, at det på fotoet forevigede UFO var observeret af og fotograferet af et bemandet russisk rumfartøj en gang i 1968. Det meget udbredte familieblad gav ikke yderligere oplysninger.

I UFO-NYT nr. 7/1969 omtales under „Jordiske flyvende tallerkener" en af U.S. Air Force og U.S. Army bygget „enmandstallerken". Fartøjet, der bygger på luftpudeprincippet blev fremstillet af AVRO, men kom aldrig i masseproduktion. Projektet, der kostede millionbeløb, blev standset omkring 1965.

Hvis man ser på de billeder, der på dette tidspunkt fremkom i adskillige dag- og ugeblade af den mislykkede „tallerken", er man ikke i tvivl om oprindelsen af billedet på bagsiden af forrige nr. af UFO-NYT.

Der er simpelthen tale om en „forfalskning" af en AVRO-model. Endnu skeptiske læsere henvises til billedet i Frank Edwards: „Flyvende tallerkener – en alvorlig sag", Biilmann, 1967, samt UFO-NYT, nr. 5/1960, eller undertegnede.

Ole Henningsen

200.000 dollars plan til eftersøgning af UFO'er

„SUN HERALD" Sydney, 17. aug. 1969.

En astronom fra Sydney mener, at Australien burde bruge 200.000 dollars til eftersøgning af uidentificerede objekter. Det er Dr. D. Herbison Evans, en skægget 32-årig fysiker ved Sydneys universitet, uddannet ved Oxford universitetet.

Dr. D. Herbison Evans er Post Doctoral forsker ved Chatterton astronomiske afdeling på fysik-fakultetet, den gruppe, der tager sig af universitetets enorme rumforskningsinstrumenter i Narrabri.

Efter at have analyseret en 966 siders rapport om UFO'er, samlet af universitetet i Colorado, udtalte Dr. Herbison Evans i denne uge: „Bogen

viser, at der er bevis for besøg ude fra rummet.*) Hvis det er sandt, er det af formidabel vigtighed. Bevismaterialet berettiger til et nøjere eftersyn på videnskabelig basis, som ikke bare omfatter indsamling af rapporter fra folk, der har meldt om observationer".

Dr. Herbison Evans sagde, at der var to måder, Austrlien kunne foretage denne undersøgelse på, og begge krævede brug af kameraer, der tog billeder af himlen hvert 30. sekund eller deromkring dag og nat. Videnskabsmænd brugte allerede noget lignende til at registrere meteorer og morgenrøde.

Kameraerne kunne koncentreres i områder, hvor man udfra rapporterne formodede, at UFO-observationer ville finde sted, eller et langt større antal kunne fordeles på må og få udover Australien eller New South Wales.

„Hvis man fordelte 2.000 kameraer, hver til en pris af ca. 100 dollars, langt nok fra hinanden, ville man have en god chance for en observation i løbet af et år", sagde han.

„Muligheden for gæster ude fra rummet er fantastisk at tænke på. Hvis det bliver bevist, ville det forandre hele vor livsmåde, vor religion og filosofi. Rapporten fra Colorado har kostet 500.000 dollars, og den har vist, at dette er værd at gå videre med".

Dr. Herbison Evans sagde, at Dr. E. U. Condons rapport ikke har været i stand til at forklare i det mindste to UFO-observationer. Den ene var et diskosformet objekt, fotograferet af en farmer og hans kone i Oregon, da det fløj over deres farm i 1950, (se UFO-NYT nr. 6, 1969, side 229) og det andet var et strålende, farvet objekt, der blev jagtet af en R.A.F. pilot og fulgt på radar af U.S.A.F. i 1956.

Panorama, sept.-okt. 1969. /BK

*) Dette må siges at være en ret usædvanlig konklusion at drage ud fra bogen. Condon's egen konklusion i bogen er faktisk den diametralt modsatte – omend denne sidste ved en nøjere gennemlæsning af rapporten *ikke* holder stik. Men Condon har måske ikke haft tid til at læse hele rapporten; så han er muligvis undskyldt!? *IOKj.*

Elektro-magnetiske virkninger i Vermont-observation?

Om aftenen den 17. juli 1969 kl. 22,30 holdt Mr. X og Miss Y (navnene tilbageholdt efter anmodning) parkeret et sted nær ved en kontroldæmning til en flod i en by i det østlige Vermont, USA. Gennem højre side af vindspejlet blev et klart lys observeret, beskrevet som „klarere end mange blitzlamper"; det så ud til at være ca. 275 meter fra bilen, og et udgået træ, som stod ved enden af marken, sås i silhouet mod lyset. Lyset syntes formet som en trekant. Mr. X fik det indtryk, at lyset var det klare genskin fra en metallisk overflade, med noget der lignede et rækværk på toppen. „Rækværket", sagde han, syntes lavet af smalle stykker med klart lys med mørke områder imellem hvert lys. Hele synet blev bedømt til at være ca. 6x6 meter.

Pludselig, uden at parret i bilen så objektet bevæge sig, kom det til syne et sted lige foran deres vogn, hvilket gjorde det synligt i den øverste del af vindspejlet. Mr. X blev bange, startede bilen og kørte ca. tredive meter mod den vej, der førte ud af området. Men Miss Y ville gerne stoppe igen og „se hvad det var". Mr. X standsede vognen, men kunne ikke se objektet. En fornemmelse, han ikke kunne beskrive greb ham, og han følte det som om han blev trukket ud af bilen. Han sagde, at det ikke var et chok og det lignede ikke noget, han før havde mærket. I al fald startede det med hans hoved og spredte sig ned gennem legemet. Han blev bevidstløs et øjeblik, og da han kom til sig selv, følte han det som om han blev løftet ud af sædet. Hans første reaktion var at kaste sig fremad og gribe fat i ratstammen med begge hænder lige nedenfor rattet. Næsten øjeblikkeligt, sagde han, forlod følelsen ham igen, og han og Miss Y kørte ud af området og vendte tilbage til deres hjem.

Efter Miss Y's uds. var hun ved bevidsth. hele tiden og mærkede intet usædvanligt. Hun lagde mærke til, at Mr. X „veg tilbage" eller gøs og faldt fremad med armene om ratstammen. Men hun bemærkede ikke, at Mr. X blev løftet opad.

Da X kom hjem, ringede han til politiet, som henviste ham til Vermont statspoliti, der igen henviste ham til Mr. Walter P. Hicken, APRO's områdeforsker i New Hampshire.

The APRO Bulletin, sept.-okt. 1969. /BK.

KOMMENTAR:

Bemærk ligheden mellem X' beskrivelse her og beretningen fra Natal/Texas, omtalt i UFO-NYT nr. 1, 1970, side 8. *IOKj.*

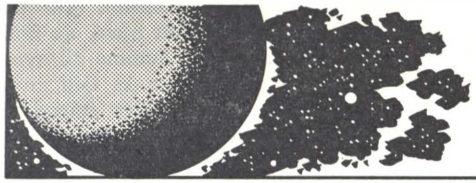

JORDEN RUNDT

USA:

Område i Allamakee brugt om „landingsbane"?

Følgende observationer er taget fra en artikel i bladet REGISTER fra Elkland, Iowa, USA, den 16. oktober 1969 under overskriften „Mange UFO-rapporter bliver stadig telefoneret ind til REGISTER's kontorer".

Bare sidste uge blev det lokale kontor kaldt to gange til en farm i det sydlige Allamakee-distkikt, som af Dr. Hynek betragtes som et meget „aktivt" område. Navnene på familiens medlemmer og farmens beliggenhed er tilbageholdt efter anmodning.

Siden tidligt på sommeren har flere medlemmer af denne respekterede og intelligente familie fra Allamakee-distriktet været vidne til noget meget mærkeligt på deres farm. UFO'er synes at foretrække den som landingsbane.

Skønt det første objekt blev observeret om foråret, begyndte familien ikke at føre regnskab med objekterne før om efteråret, da det virkelig blev et „aktivt" område. Følgende oplysninger er til dels taget fra familiens dagbog over observationerne, som blev ført af moderen:

7. sept. 1969, 14-tiden. – Et af børnene, en dreng, så et objekt lette fra græsmarken syd for laden. Et meget tydeligt landingsaftryk ca. 3,6 m fra højspændingsmasten blev fundet i nærheden af et tidligere landingssted. Drengen tog billeder af aftrykkene.

8. sept. 1969, 13 til 18-tiden. – Medlemmer af familien fandt endnu et landingsaftryk halvanden meter fra det sidste. De er alle ens. De er alle af samme størrelse og form.

10. sept. 1969, 17,30. – Yderligere to landingsaftryk er fundet i den samme græsmark, nøjagtig lig de andre. Vi fandt desuden flere tidligere aftryk. Objektet var landet om søndagen, mandagen og onsdagen. Landingerne om mandagen og onsdagen var kl. 15.

11. sept. 1969. – To af børnene så UFO'et svæve over højspændingsmasten ca. kl. 19,15, og det fulgte trådene over til masten øst for haven, svævede ubevægeligt i ca. et minut og forsvandt så. Det var skinnende sølvagtigt, men skiftede til en mørkerød farve. Det var lydløst. Vor yngste søn stod foran laden og en af vore døtre var nede ved brændeskuret.

26. sept. 1969 – Vor søn opholdt sig i høladen, beskæftiget med at se gennem en kikkert, da han pludselig fik øje på UFO'et, der bevægede sig henimod højspændingsmasten ca. kl. 10,30. Han tog et billede, og mens han rullede filmen frem, standsede det. Igen svævede det og steg derefter hurtigt og forsvandt som tidligere. Det landede ikke.

27. sept. 1969 – Vore sønner var i kostalden ca. kl. 15,15. En af dem så objektet, der var ved at lette. Det steg op i luften, bevægede sig sidelæns frem for at komme fri af telefontrådene og derefter op og bort, forsvindende i luften som før. Himlen var fuldstændig klar og solen skinnede. Objektet havde ingen chance for at forsvinde ind i skyerne. Vor ene søn prøvede at få fat på sit fotografiapparat (ca. 3 m borte), men da han nåede hen til døren, var det allerede væk.

Der har i det mindste været endnu to observationer siden ovennævnte optegnelser blev gjort i dagbogen. Objektet er set på jorden fra ca. 23. meters afstand, og det letter og forsvinder, når nogen nærmer sig.

Folk fra THE REGISTER's personale aflagde besøg på græsmarken ved to lejligheder og så på landingsaftrykkene. De er meget tydelige, ca. 1,8 m i diameter. Mærkerne efter objektets „ben" er synlige og anbragt i et trekantet mønster indenfor landingsaftrykket, tilnærmelsesvis 1½ meter fra hinanden.

Saucer Magazine, december 1969. /BK.

Mystisk „rumskib" over Fiji-øerne

Suva, Fiji. Tirsdag.

Mænd fra Royal Navy og Royal Zealand Air Force, samt politi og civile så fornylig et enormt,

brændende objekt bevæge sig over Fiji-øerne. En officer fra Royal Navy's inspektionsskib H.M.S. Cook, fortalte, at objektet lignede „et klassisk eksempel på et Hollywood-rumskib". Han sagde, det udsendte et grøn-hvidt lys og havde en lang, brændende, orange hale.

Tre indfødte politibetjente fra den lille by Mba rapporterede om et objekt fuldstændig magen til, og få minutter senere vækkede det folk i Suva. Det var klart synligt fra Air Force basen i Lauthala Bay. Alle rapporter fra steder langt fra hinanden stemte overens.

Reuter.

Interplanetary News, efterår 1969. /BK.

Kanada:

UFO'er bruger farm som landingsplads

En farmer fra Chapeau, Quebec på Allumettesøen berettede i Montreal Journal den 24. maj 1969, at nogle mærkelige flyvende maskiner i nogen tid havde brugt en af hans marker som landingsbane. Farmeren, Leo-Paul Chaput fortalte, at den mest forbavsende hændelse fandt sted tre uger før hans rapport til avisen. Søndag kl. 2 morgen sad han, hans kone og to af deres ti børn i køkkenet, da et stærkt lys drog deres opmærksomhed mod en mark 120 meter fra huset. Da de gik ud for at se, hvor lyset stammede fra, så de 4 objekter ca. 9 m i diameter og omkring 5 m høje. Lysudstrålingen var så stærk, at de måtte holde sig for øjnene med hænderne i 6 minutter, indtil objekterne drog af. Hele familien var meget forskrækket og var vågne helt til dagen gryede, hvorefter de undersøgte marken for at se, om afgrøden havde taget skade. Jorden var brændt i 4 cirkler på 8,2 m i diameter i en næsten 60 cm stor ring rundt langs periferien, med indsnit på indersiden af ringene, som om et objekt med ben indenunder var landet. Græsset brændte stadig visse steder, og det gjorde også to små træer, der voksede indenfor en af cirklerne. Nogen tid senere ankom officerer fra Ontario land- og skovdepartement for at analysere og om muligt fastslå brændemærkernes oprindelse.

„Ref. Saucer, Space & Science nr. 56).

UFOIC Newsletter, okt. 1969. /BK.

Finland:

Snelanding

Nivala i den vestlige del af Midtfinland var scene for en interessant UFO-observation den 14. november 1968. Kl. 17 gik Oili Antilla (16) ud for at hente vand et stykke fra sit hjem, da hun så en mærkelig, klar „stjerne" komme til syne på himlen. Den gik hurtigt nedad, så Oili, nysgerrig efter at se hvad det var, blev stående i sneen under nogle høje træer. Det runde objekt, der funklede klart hvidt med en pulserende rød midte, udsendte en lav summende lyd, da det i en lige linie fløj over nogle elektriske ledninger, derefter svævede over træerne for til slut at lande omkring 320 meter fra pigen. Mens det hvilede der et kort stykke tid, strålede objektet klarere, så steg det hurtigt op mod himlen og forsvandt. Et rundt, overfladisk mærke blev fundet på landingsstedet, og det er interessant at lægge mærke til, at lysene i husene gik ud og en sikring røg i landsbyens transformator, mens UFO'et var i området.

(Kilde: Vimana)

UFOIC Newsletter, okt. 1969. /BK.

Tasmanien:

Brændt mærke røber besøg af diskos

Klokken var 23,30 den 22. maj 1969, da Graham Longey, som bor i Moonah, Tasmanien, så ud af et vindue i sit hjem og fik en slem forskrækkelse. Svævende få fod over jorden så han et stort, massivt, hvidligt lysende, cirkelformet objekt med vinduer rundt om midten. Mens Mr. Longey så på det, begyndte det at bevæge sig hurtigt opad, og mens han fór gennem huset til indgangsdøren, forsvandt „skiven". Skønt rystet af oplevelsen, undersøgte han jorden og fandt et brændt mærke på ca. 5,5x3,5 m – et afgjort bevis på, at han virkelig havde „set noget".

UFOIC Newsletter, oktober 1969. /BK.

Chile:

Bil flyttet på mystisk vis af ???

Mr. Emiliano Escalona og professor Arturo Sepulveda standsede for at overnatte i „Las Francas" ved Chiles berømte varme kilder under en ferie med deres familier. I de tidlige søndagsmorgentimer den 9. februar 1969 vågnede Mrs. Escalona og hørte, at begge deres bilmotorer gik. Hun lyttede nøje efter i nogle minutter, fordi lyden syntes at komme længere borte fra, end hvor de oprindeligt havde parkeret køretøjerne. Til sidst vækkede hun begge mændene og bevæbnet med haglbøsser gik de hen for at se, hvad der var i vejen. Bilerne var på gådefuld vis flyttet ca. 170 fod længere væk uden at efterlade noget

spor af hjulene på græsset eller den bløde jord. Mens mændene undersøgte noget mærkelig maling på vognene, blev de overrasket af en besynderlig form for eksplosion og et blændende lys, samtidig med at et enormt, sølvfarvet objekt hævede sig op over de nærliggende bjerge. Argentina radio bekræftede tilfældet næste dag og fremhævede den kendsgerning, at begge bilers motorer gik, selvom batterierne var frakoblet!

(Kilde: Underst.)

UFOIC Newsletter, okt. 1969. /BK.

Australien:

Mand fra Baralaba fulgt af „besøgende".

Brisbane Sunday Mail bragte en artikel den 27. juli 1969 om mærkværdige hændelser ved Baralaba, 80 miles sydvest for Rockhampton. Meget tidligt om morgenen den 25. juli kørte en bager, Mr. Adrian Reimer, i bil mellem Biloela og Baralaba, da han så „dette klare lys i en indhegning". „Jeg standsede. Det lignede et opadvendt skildpaddeskjold", citeredes han for at have sagt. Der var køøjer på siden af objektet og en mast i toppen. Det udsendte en mærkelig summende lyd, mens farvede lys blinkede rundt om det og nu og da flammede et lysglimt op mellem træerne. „Skjoldet" flyttede sig med en stødvis bevægelse, skiftevis tæt mod jorden og højere oppe i luften. Derefter, mens Mr. Reimer sad fascineret, syntes endnu et „skjold" at komme frem bag træerne. „Jeg var en smule forskrækket og kørte hen til en ejendom nogle få miles nede ad vejen, fulgt hele vejen af et tredie, der havde nærmet sig for at slutte sig til de andre", berettede Mr. Reimer. Mr. Reimers forældre og Mr. John Major så objekterne, da Adrian kom hjem, og observerede dem i kikkert i over to timer. Mr. Major sagde, at et af dem syntes at være moderskibet og udsendte et konstant gult lys, mens de to andre rytmisk skiftede farve.

UFOIC Newsletter, okt. 1969. /BK.

USA:

Sælsom UFO-adfærd

Lakeland i Florida-distriktet havde i oktober 1968 en sælsom observation. Tidligt en aften så Mr. og Mrs. W. L. MsMullen, Miss Sharon Burgess og to skoleelever et mystisk objekt på vej mod McMullens hjem fra en nærliggende høj. Det diskosformede objekt, ca. 4 meter i diameter og 2,4 m højt, svævede 2,1 m over et palmetræ ca. 45 m fra huset. To ufonauter klædt i hvide, stramme dragter og med hovedbeklædning, kunne ses gennem dets gennemsigtige kuppel.

Før hændelsen og i de tyve minutter „tallerkenen" var der, bemærkede Mr. og Mrs. McMullen forstyrrelse af lyd og billede på deres fjernsyn – og de klagede også over en lugt, ligesom ammoniak, der brændte i deres øjne og næse. I ophidselse slog McMullens hund hul i verandaværnet for at komme væk fra UFOet. Lakeland politiet blev tilkaldt, men „gæsterne" var borte, da politibilen kom.

Kilde: Orlanda Sent.)

UFOIC Newsletter, okt. 1969. /BK.

England:

En kvinde påstår å ha sett et UFO lande.

Rapport i Daily Telegraph den 30. aug. 1969

En kvinne påstår, hun og hennes mann som er flygerutdannet, har sett et UFO lande på en militær treningsplass ved Tyneham, Dorset den 29. aug. kl. 2,30 om morgenen. Igår besøkte hun stedet i dagslys.

Hun fant et mønster med 7,3 m's diameter bestående av store hull som så ut til å være avtrykk av rørformede ben med lange pigger.

Dorsetpolitiet uttalte igår kveld at det var blitt iakttatt et liknende mønster med det samme avtrykk ved Badbury Rings, en gammel leirplass nær Blandford, i weekenden. Da politiet ikke kunde finne ut hvad dette var, hadde det avskrevet det som en spøk.

De sirkulære hull ver Tyneham er fra 23 til 30 cm i diameter med en sentral smal fordypning. Det så ut som om disse var hulet ut med et sylindrisk redskap men det var ikke spor av jord ved hullene.

Fru X som vil være anonym uttalte: „Min mann og jeg hadde vært på fisketur og passerte på hjemvegen treningsplassen ca. kl. 02,30. Et elliptisk objekt, glødende og tilsynelatende gjennemsiktig kom til syne over en ås ca 1½ km borte og min mann sa: „den kommer ned".

Den kom lydløst og stanset opp plutselig et stykke over bakken. I lyset fra gjenstanden så vi et tredelt understell komme ut av den. Jeg var lammet av skrekk. Min mann kjørte langsomt med lysene av, intil vi kunne se den tydelig ca. 400 meter borte. Vi iakttok den i omtrent ½ time da den steg opp og forsvant med stor hastighet utover havet.

Det var ikke tegn til liv ombord. Fru X's mann var ikke å få i tale vedr. observasjonen.

Isle of Wight UFO Invest. Soc., aug. 69. /PLH

Wales:

Rapport i „The Times" 7. aug. 1969

Et uidentifisert objekt ble sett glødende i luften over Carmarthen igår kveld av en gårdbruker og minst 2 politimenn.

Gårdbrukeren John Moffat-Bailey, 42 år gammel, så objektet fra Ewarallt Farm, Llansynybb, ca. 5 miles utenfor Carmarthen.

Moffat-Bailey, tidligere radartekniker i R.A.F. sa, at han var ifærd med å reparere sin TV-antenne, da han så et lyst sfærisk objekt med et slags understell. Høyden varierte mellem 1500 og 6000 meter.

Han iakttok det i kikkert og hørte et øyeblikk „en merkelig surrende og plystrende (fløjtende) lyd".

Objektet ble også sett av Moffat-Baileys hustru, Rita, og andre slektninger, herunder han svoger som ferierte på gården.

Moffat-Bailey ringte politiet og en konstabel ankom fra Ammanford på motorsykkel. En fullmektig ved Ammanford-avdelingen av Carmarthenshire og Cardiganshire-politiet uttalte: „En av våre menn så tingen herfra. Den virket sølvaktig og stod helt stille".

Moffat-Bailey iakttog objektet i en time og tre kvarter. En av konstablene bekreftet at den forsvant helt plutselig.

R.A.F. og forsvarsdepartementet kunde ikke gi noen forklaring.

British UFO Research Association via Isle of Wight UFO Invest. Soc., aug. 69. /PLH.

Mexico:

To observerer skive

Områdeforsker Oscar H. Egly fra Guadalajara, Mexico, har indsendt en rapport om sin undersøgelse af en UFO-observation ved et overrislingsprojekt nær Tepic, hovedstaden i Nayarit-provinsen på vestkysten af Mexico. Observationen fandt sted den 24. juli (69), og vidnerne var Fernando Flores Garcia, 31, og Jesus de la Rosa Pacheco, 20, en student.

Flores, som er beskæftiget ved et lille overrislingsprojekt ved Palillo-floden (ansat af afdelingen for hydrauliske ressourcer under landbrugsministeriet), talte med den ingeniør, som tager sig af alle de små overrislingsprojekter i Nayarit-provinsen, Jesus de la Rosa (Sr.), far til det andet vidne. Efter samtalen var Flores og de la Rosa (Jr.) gået ca. 1.100 fod henimod en pick-up lastbil, da de la Rosa gjorde opmærksom på et objekt, der gik ned i det bjergrige kratdækkede landskab bag det sted, hvor Jesus de la Rosa (Sr.) og to kolleger stod og talte sammen. Først troede Jesus de la Rosa det var en flyvemaskine, men kort efter kunne vidnerne i 20 eller 25 sekunder se et lysende objekt, formet bogstavelig talt som en „underkop". Flores beskrev objektet for områdeforsker Egly som et „metallisk, rundt objekt".

Den unge Jesus de la Rosa mente, at objektet bevægede sig langsomt med ca. 16–20 km i timen. Hans fortælling lyder: „Jeg råbte på min ven og sagde: Se, der er en flyvemaskine, der går ned, så så jeg det stoppe over nogle træer nær ved, hvor min far stod med to andre ingeniører. Det krængede let, og jeg så, at det ikke var en flyver, men en rund skive. Det frembragte ingen lyd. Det var hvidt, ligesom aluminium; det bevægede sig opad, bort fra træerne og da det vendte sig mod os, lignede det en „sølv-peso". Så fløj det igen højere op, fladede ud og gik så ned med en pendulagtig bevægelse, indtil det var bagved krattet ved bjergenes rand og synes at lande der, for vi tabte det af syne. Vi løb hen til min far og spurgte, om de havde set det runde objekt næsten lige over dem ved træerne".

Imidlertid havde de ikke bemærket noget, undtagen en lyd som en „velsmurt lastbilmotor, der kom nærmere". Ingeniør de la Rosa havde kommenteret denne lyd overfor sine kolleger (da ingen lastbil kunne komme så tæt til overrislingsprojektet) et par sekunder før de to vidner „med forskrækkede udtryk i ansigtet" kom løbende. Hele selskabet begav sig derefter af sted henimod, hvor objektet så ud til at være gået ned, men krattet var for tæt og mudret. Til sidst aflyste de eftersøgningen og vendte tilbage til Tepic.

Begge vidnerne bedømte objektet til at være ca. 4,5 m i diameter. Jesus de la Rosa anslog, at det var ca. 18 m over krattet og træerne, da det begyndte at gå ned med en pendulagtig bevægelse. De beskrev det som lysende „når solen reflekterede i det". Ellers var det sølvagtigt ligesom en flyvemaskine.

Denne observation stimulerede den almindelige interesse for de „flyvende tallerkener" omkring Tepic, og mange andre rapporter blev indsendt de følgende dage og uger. Et tilfælde siges at have fundet sted 3–4 dage før ovennævnte hændelse i nærheden af overrislingsprojektet med en gruppe vildoliven-plukkere med en gennemsnitsalder på 40 år som vidner. Gruppen forklarede, hvordan et sølvagtigt diskosformet objekt,

ca. 4,5–5,5 meter i diameter, svævede omkring 3 meter over et træ lige ved en af frugtplukkerne. Det udsendte en lav, summende lyd, og derefter en „svag klokkelyd ligesom politibiler i franske film".

Så fløj det bort med høj hastighed. Vidnerne fortalte, at skiven havde tre „fremspring" foran, et „antenne-lignende objekt" på toppen, og det så ud til at være afrundet nedenunder.

The APRO Bulletin, juli-aug. 1969. /BK.

New Zealand:

Piloter og radar registrerer UFO

The Evening Post, 23. sept. 1969.

En uidentifisert flygende gjenstand ble nylig oppfanget av radaren i Wellington og fulgt 100 miles, samtidig som to SAFE flygere som passerte noen få miles fra området, rapporterte at de så så et fluoriserende, pulserende blått lys.

Air Force venter nu på rapport fra flygerne. Observasjonen ble foretatt ca. kl. 19,30 den 4. september.

Kaptein R. Cullum og First Officer N. Faircloth, begge fra Blenheim, hadde tatt av fra Wellington flyplass i nordlig retning før de satte kursen for Blenheim.

Den normale ruteplan forutsetter at de tar til venstre over Newlands og setter kurs for kysten. Mens de steg til 3.000 fot ble de av Wellington radar informert om at denne hadde et UFO på skjermen ca. 4 miles rett foran dem. Flyet nådde kysten like nord for Makara og vendte sydover. Da de var kommet ut av en sky, sa Mr. Faircloth, som førte flyet fra kapteinens sete, et blått lys gjennem sidevinduet. Dette var under dem og beveget seg langsomt. Flyet passerte på ca. 2 miles avstand.

Kaptein Cullum uttalte fra Blenheim idag at han også hadde sett det blå lyset. Han sa at Wellington-radaren hadde bekreftet, at det lyset, som ble sett måtte komme fra den gjenstand de hadde på skjermen.

I løpet av den tid radaren fulgte objektet – og dette krysset sluttelig Cook Strait området – ble farten beregnet til 50 a 60 knop. Det interessante ved dette, sa kaptein Cullum, er at vinden med en fart på 30–35 knop var fra nord, i samme retning som UFO'et gikk, således at det i forhold til luften bare hadde en hastighed på ca. 25 knop. Han kjente ingen flytype, som kunde fly så langsomt, og så vidt han visste, fører ikke helikoptere blått lys.

Dette var imidlertid ikke særligt skrækindjagende, sa han. I Storbritannia hadde han sett noe liknende og dette ble samtidig sett av tusener av mennesker. Han hadde ingen mening om spørsmålet. Det var rett og slett noe, som ikke kunde forklares. Han hadde imidlertid et åpent sinn overfor spørsmålet, sa han.

First Officer Faircloth, som også var hjemme i Blenheim i morges, sa at lyset blaffet opp hvert annet eller tredje sekund og at de begge så det i litt over et halvt minutt. Mr. Faircloth returnerte til Wellington i et annet fly med en annen kaptein like etter landingen i Blenheim.

På tilbaketuren, ca. 90 minutter senere oppkalte han Wellingtonradaren for å høre om de der stadig hadde gjenstanden på skjermen – og det hadde de. Gjenstanden befant seg da utenfor kysten i nærheten av Cape Campbell-fyret.

Denne gangen måtte han imidlertid se tvers over cockpiten og ut av det motsatte vindu og han så slutligen noet som en samling av lys over sjøen ca. 15 miles borte. Wellingtonradaren bekreftet at denne tilsynelatende ansamling av lys var den samme kontakt som den hadde hatt helt fra begynnelsen. Mr. Faircloth meldte, at lysene var altfor langt borte til at han kunde legge om kursen.

Mr. Faircloth uttalte, at han ikke hadde dannet seg noen mening om observasjonens natur. Han hadde imidlertid nylig lest en bok, som omhandlet uidentifiserte flygende gjenstander, og, etter den første observasjonen, hadde han derfor diskutert med Captain Cullum om muligheten for at det kunde være et UFO.

Scientific Approach, New Zealand, 20. okt. 69. /PLH.

USA:

Hævdet landing ved Mobile

To elever fra Mobile College, Mobile, Alabama, rapporterede til myndighederne sidst i oktober, at de havde observeret et landet UFO på en mark i den vestlige del af byen om aftenen den 28. oktober. Som de kørte på Raines Drive i Wildwood-distriktet, troede de unge mænd først objektet var en flyvemaskine, der gik ned. Efter det var landet, bemærkede de, at objektet var cirkulært, mellem 10 og 15 meter i diameter og ca. 4,5 meter højt. Toppen var oplyst af et enkelt hvidt, pulserende lys og to ringe af røde lys bevægede sig rundt om den midterste del. De bremsede vognen i en fart, sad der et lille stykke

tid og kørte så hurtigt bort. Fra en købmand i nærheden ringede de til politiet. Opringningen blev besvaret af politibetjent G. Presnall, som undersøgte området. Underbevoksning, der var slået ned, kunne godt tyde på, at noget havde været landet på marken, men objektet var borte, da Presnall ankom. På en forespørgsel til den lokale kystvagts flyvestation i Bates Field fik man den oplysning, at der ikke havde været maskiner i luften efter 21,30 om aftenen den 28. og objektet blev observeret kl. 22,15.

The APRO Bulletin, sept.-okt. 1969. /BK.

USA:

UFO over bønnemark i Iowa

Følgende hændelse blev undersøgt af områdeforsker Glenn McWane og APRO-medlem LeRoy Latham. Luftfotografiet, der fulgte med denne rapport, blev fremskaffet af Mr. McWane. Det første interview fik Mr. Latham og senere indvilgede Mr. Warren Barr, som ejer omtalte ejendom, i at hans datter Pat også blev interviewet.

Om aftenen den 13. juli var Pat Barr og hendes 17-årige kusine Kathy Mahr ved at gøre sig klar til at gå i seng i soveværelset ovenpå i hovedbygningen til Barrs gård, 7½ miles syd for Garrison, Iowa. Pat blev opmærksom på en lyd, der lød som om den kom fra en lavtflyvende jet, og hun gik hen til det nordre vindue og så ud i retning af nabogården. Hun kaldte på sin kusine og begge pigerne betragtede et mærkeligt objekt, som så ud til at svæve over en stor bønnemark, der hører til Barrs gård.

Kathy beskriver det således: Objektet havde en mat metallisk overflade, som var let at skelne på grund af de to rækker lys, som sad tværs hen over det på midten. Det lignede to „kaffe-underkopper" sat sammen rand mod rand, og det roterede, mens det svævede. Observationen varede kun nogle få sekunder, hvorefter objektet forsvandt med så høj fart, at pigerne ikke var sikre på, hvilken retning det gik, kun at det passerede deres vindue. Stedet, hvor det havde svævet, glødede rødt efter at objektet var forsvundet ud af syne. Ingen af pigerne var bange, men de var interesserede i det mærkeligt udseende fartøj.

Ved morgenmaden næste dag fortalte pigerne hr. og fru Barr, hvad de havde set, men Mr. Barr viste sig skeptisk, og mente blot, det hele var et „udslag af deres indbildningskraft". Imidlertid opdagede han senere den morgen, på det sted pigerne havde udpeget, et næsten cirkulært stykke jord i bønnemarken, som var næsten bart. Bønnerankerne syntes at være blevet brændt, skønt der intet var, der tydede på flammer.

Pletten på marken, som var „brændt", er ca. 12 meter i diameter og var let at se fra luften. De lokale nyhedsorganer viste interesse for hændelsen og et interview med Pat Barr, optaget på bånd, blev udsendt fra en lokal radiostation. De fleste af indbyggerne syntes mest tilbøjelige til at henføre pletten til en „ildkugle" eller et lyn. Mr. Barr udelukker ikke helt lynet, og da han blev interviewet sagde han, at han først ikke havde informeret myndighederne, fordi han var skeptisk. Pat Barr erklærede, at hun var overbevist om, at objektet hun havde set, havde forårsaget ødelæggelsen i bønnerne, og at det var et „flyvende objekt ude fra rummet". „Det var ikke noget jordisk", sagde hun.

Mr. Barr fortalte interviewerne, at han „ville vente lidt med at gætte" på objektets identitet og grunden til pletten på marken, men sagde, at han mente, det var „noget usædvanligt – sådan vil jeg helst udtrykke det".

Prøver af bønnerankerne inde fra cirklen, ude fra kanten og fra andre steder på marken blev taget af McWane og bliver nu undersøgt af en

APRO-konsulent. Som i tidligere tilfælde er der ikke megen sandsynlighed for, at bønnerankerne vil give oplysning om, hvad der skete, men prøverne må i alle tilfælde tages. Beströlingsundersøgelserne på stedet viste intet unormalt, og lignende undersøgelser af rankerne var også negative. Alle videre oplysninger vil blive bragt i et senere nummer.

The APRO Bulletin, juli-august 1969. BK.

Australien:

RAAF jager UFO over Darling Downs

En RAAF (Det australske luftvåben) Canberra-bomber jagede, men kunne ikke indhente et mystisk, flyvende objekt over det nordlige New South Wales i dag. Bomberen blev opsendt fra Amberley Air Force base, da hundreder af folk fra Kyogle og langs med Darling Downs rapporterede at have set objektet. Formet som en zeppeliner af aluminium svævede det lavt over byområder og farme. Nogle beboere så det i mere end 3 timer. Besætningen i bomberen fik øje på objektet og begyndte at jage det, men kunne ikke komme nær til det, før det satte farten op og forsvandt.

(Ind. Perth 31. aug. 1969).

UFOIC Newsletter, dec. 1969. /BK.

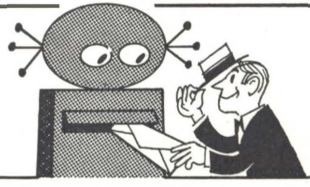

BREVKASSEN

løst og fast om UFO-sagen

Til UFO-NYT's redaktion og dets læsere...

På skolen, hvor jeg går, fejres skolens fødselsdag ved, at eleverne overtager undervisningen eller holder foredrag, og dertil meldte jeg mig til et foredrag om UFO'er. Da jeg kom til lokalet, var jeg naturligvis spændt på forløbet af den time, men jeg blev glædeligt overrasket: Der var ro i klassen under hele foredraget. Da der blev stillet spørgsmål (det var midt i foredraget, hvilket jeg syntes godt om) svarede jeg efter bedste evne, og de lod til at acceptere mine svar.

Efter timen talte jeg med to bekendte fra klassen, som syntes, at det var fyldestgørende nok, for det er meget svært at nå at berøre alle aspekter på en time. Jeg tænkte, at hvis jeg kunne vække interesse hos bare een af tilhørerne, ville det ikke være helt mislykket, men endnu en glædelig overraskelse. Efter timen kom der 6–7 af tilhørerne op for at se på mit materiale og diskutere lidt. Da jeg uddelte prøvenumre af UFO-NYT, var interessen meget stor.

Jeg har fundet et Ob-punkt, som jeg finder egnet af følgende grunde:

1) Det ligger lidt højt i forhold til det ret flade terræn.
2) Udsigten til horisonten er komplet, bortset fra to huse, der rager ca. 10–20 grader over horisonten.
3) Der er ikke noget særligt lys fra nærliggende (lands)byer.

Det ligger 2–3 kilometer fra byen, så der er ikke så langt til det. Det bedste ville måske være at fremstille et mobilt ob-tårn på 3–5 meter i højden, det skulle kunne skilles ad og sættes sammen i løbet af ca. et kvarter, jeg tror, at det kunne hjælpe ved mange ob-ture. Det ligger 6–8 km sydvest for Taastrup.

Jeg var til UFO-camping, og jeg må sige, at det, der mest „slog" mig, var den atmosfære, der var, den har jeg aldrig før oplevet, og hvis jeg ikke bliver forhindret, vil jeg komme igen til næste år. Jeg var blot en smule skuffet over, at der ikke var ret mange dernede, jeg håber, at der bliver mange flere til næste år.

Jan Andersen,
Torslunde Bygade 36,
Torslunde, 2630 Taastrup.

Kære Jan Andersen!

Tak for dit initiativ! Du har helt ret i, at det ikke er forgæves, hvis blot man opnår at gøre flere nysgerrige. Lad os håbe, at andre læsere vil følge dit eksempel – bistand kan hentes hos Københavnslederen John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør. *IOKj.*

★

Til UFO-NYT

Da jeg i oktobernummeret af UFO-NYT (1969, side 304–306) læste artiklen „Jordiske flyvende tallerkener", kom mine tanker ind på Condonrapportens mere eller mindre afstandtagen til eksistensen af UFO'er. Endvidere meget „højtstående" personers afstandtagen til problemet – overfor de mange trænede observatører og videnskabsmænd, der hårdnakket hævder UFO'ernes eksistens.

Og så kom bemærkningen: at piloter ikke måtte beskyde „tallerkenerne".

Her står for mig *en mulighed* til et helt klart alternativ: USA har udviklet et „spion"-fartøj af beskaffenhed som de efterhånden vidt berygtede UFO'er (måske efter det af tyske nazister udarbejdede princip). MEN! Kun en „lille" topsikret stab er „inde" i dette. Der er sørget for at det er stabens folk, der foretager undersøgelser og skriver rapporter, derved forbliver forskning på bred basis o.s.v. ude af billedet og hemmeligheder er sikret.

Som før skrevet, det er kun en *mulighed.*

PJMH

NB! Må jeg benytte lejligheden til at anbefale Erich von Dänikens bog „Fortids gåder, fremtids virkelighed".

Kære PJMH!

Indrømmet – det er en mulighed; men den er – efter min opfattelse – ret usandsynlig. Dersom USA havde færdig-udviklet et sådant fartøj – og var 100 pct. sikre på, at det absolut ikke kunne styrte ned (og således falde i „uønskede" hænder) – ville de da ikke bruge det som pressionsmiddel mod andre stater? Ville de da ikke bruge det i rumforskningens tjeneste – og spare de kostbare raketter? Og endelig – hvad skal vi så stille op med de „gamle" UFO'er (rapporter fra oldtiden – 1940)? Men det er MIN opfattelse – lad os høre fra andre læsere. Hvad mener De om spørgsmålet? Med andre ord: Begrundede opfattelser for og imod efterlyses. *IOKj.*

Redaktør Frank Pedersen!

I UFO-NYT nr. 1 jan.-feb. 1970 side 27 står at læse: „Jeg mener selv, at genstanden var lydløs, men børnene sagde, at de kunne høre en summende lyd". Og længere nede på samme side læser man om hunde og en kat, der opfører sig unormalt – de ville ikke ud af huset – tværtimod! Det er interessant, at dyrene ikke kunne se noget (formoder jeg!), kun høre! (Eller evt. på anden måde sanse). Jeg er ikke læge – men er der ikke noget om, at børns høresans strækker sig længere *op* i det højfrekvente lydområde – omkring 20.000 hz, eller højere, end voksnes (især ældre menneskers) høresans? Og det er jo ihvertfald en kendsgerning, at hunde kan høre højere frekvenser end mennesker (f. eks. hundefløjter)! Det er derfor muligt, at UFO'er (i almindelighed) udsender lyde, der – for os – er uhørlige; medmindre vi fremst. spec. modtagerapparater – UFO-detektorer!!! Disse skal kunne omsætte de meget højfrekvente lyde fra objekterne til lavfrekvente, el. f. eks. til synlige signaler på en art TV-skærm! Det vil måske, evt. med velvillig videnskabelig hjælp, være muligt, i forbindelse med de eksperimentelle apparater, at fremstille en form for „miniradarskærm" – som en slags „øre", der både kan opfange og retningsbestemme (og ved hjælp af mindst 2 skærme, anbragt forskellige steder, også at afstandsbedømme og stedfæste) et objekt, der ved et varslingssystem er opdaget udsendende frekvenser over 20.000 hz! Dette, i forbindelse med de andre former for varslingssystemer – magnetiske o.s.v., forekommer mig at ville være en god hjælp til efterforskningen af UFO'er på det seriøse plan!? Men det er naturligvis muligt, at jeg, p.g.a. uvidenhed, tager helt fejl, for jeg ved ikke, om der muligvis allerede forlængst er foretaget sådanne forsøg, der måske har været resultatløse. Men det er bl. a. også derfor, at jeg skriver til Dem, der har de bedste forudsætninger for at bedømme, om mit skriveri har nogen interesse!? Jeg tager chancen, for muligvis at kunne yde et beskedent bidrag til vor fælles menneskelige verdenserkendelse – jeg mener – det er jo ikke sikkert, at *alle* UFO-interesserede har tænkt over ovenstående? Så måske kan mine ord inspirere Dem (el. andre De kender) til at skrive en tankevækkende artikel i UFO-NYT om dette og lignende tilgrænsende emner?

Der er noget andet, der måske også kan vise sig at have en vis tilknytning til UFO'er – det vil jeg lige komme med en bemærkning om: Det er ang. den videnskabelige artikel „Fysisk Lov Vak-

ler" af Robert Cowan, i samme nr. side 32. Efter artiklen at dømme, er det tilsyneladende muligt at accelerere de mindste eksisterende „partikler" op til hastigheder over lysets hastighed! Derved skulle partiklerne „samtidigt" bevæge sig „baglæns" i tid? Dette forekommer mig at måtte betyde, at partiklerne (paradoksalt nok – men ikke usandsynligt) ikke bevæger sig hurtigere end lyset – men bevægelsen foregår derimod „modsat" i tid! Rent hypotetisk set, så kunne man altså tænke sig følgende situation: Nogle videnskabsmænd bestemmer sig til (ved en fornøden fremtidig teknik) at accelerere en *bestemt* „partikel" (f. eks. en elektron) op til en hastighed over lysets – men på en sådan måde, at partiklen efter et minuts forløb vil „vende tilbage" til den samme forudgående underlyshastighed som før!!! Da partiklen ved overlydshastigheden, *i et minut,* bevæger sig baglæns i tiden, så vil der altså ske det bemærkelsesværdige at partiklen vender tilbage (fra antiverdenen) et minut *før* den er sendt afsted, idet afsendelsestidspunktet = overskridelsen af lyshastigheden! Videnskabsmændene står f. eks. og ser ind i et teknisk vidunder, der synliggør de ellers usynlige partikler (undtagen antipartikler) for dem – og de har forudbestemt, at præcis kl. 19,00 da vi de sørge for, at partiklen når (og dermed overskrider) lyshastigheden, og de ved bestemt at efter et minut, så „underskrider" partiklen atter lyshastigheden! Der vil da ske følgende: 2 min. *før 19,00* ser de (i et specielt vakuumkammer) kun een partikel, nemlig den, der er bestemt til forsøget, vi kalder den for nemheds skyld blot „A"! 1 min *før 19,00* kommer en partikel pludselig tilsyne, denne partikel er også – A! Kl. 19,00 accelererer og opnår førstnævnte A lyshastigheden – den forsvinder! Efter kl. 19,00 findes der kun een partikel – A (hvad der altså hele tiden *kun* har gjort – uanset, at der i tiden 18,59 – 19,00 har kunnet iagttages *2* (identiske!) partikler! A fortsætter uanfægtet sin eksistens, i ensomhed, efter kl. 19,00. Men hvad nu – hvis forskerne præcis ½ min. i 19,00 (mens de ser A + A) bestemmer sig til *ikke* at accelerere A til overlydshastighed, men blot står og iagttager A + A?? – – – Muligvis er det enten et umuligt paradoks, eller også betyder det, at forskerne „uundgåeligt" „må" „komme til at" sende A afsted – den frie vilje eksisterer ikke!? Men det er „rumrejsemæssigt" bemærkelsesværdigt, at en overskridelse af lyshastigheden ikke nødvendigvis betyder en forøget hastighed *i rummet* (p. t. a. placeringsændring) – men derimod i tid, og derfor ikke behøver at krænke relativitetsteorien!

UFO-fænomenerne er måske „tidsrejsefænomener"? Undskyld, hvis jeg har kedet Dem med mine ordgyderier – men jeg håber, at mit brev ikke har været helt uden interesse for Dem. De er iøvrigt velkommen til at offentliggøre eller benytte dette brevs indhold, på enhver måde De evt. finder hensigtsmæssigt! Held og lykke med Deres fremtidige arbejde med UFO-problemerne!

Med venlig hilsen
Bent Petersen, Helsingør.

★

Svar!

Først tak for brevet, som vi er glade for. Deres brev har stor interesse og giver forhåbenlig anledning til flere reaktioner.

Først med hensyn til menneskers og dyrs høresans. Man inddeler normalt lydbølger (lyd) i tre grupper: Infralyd, hørlig lyd eller blot lyd og ultralyd.

Infralyd er betegnelsen for lydbølger, hvis antal svingninger pr. sekund er så få, at det menneskelige øre ikke er i stand til at opfatte lydbølgerne, mens ultralyd på den anden side kendetegnes ved, at antallet af svingninger pr. sekund er så højt, at øret ikke kan opfatte dem. Nu må man ikke opfatte det hørlige område som skarpt afgrænset. Det vil som De selv er inde på, svinge fra individ til individ. Generelt kan man sige, at det hørlige område går fra 20 Hz til 20.000 Hz, dog således, at unge mennesker hører bedst og med alderen indsnævres det hørbare område. For fuldstændighedens skyld nævnes også lydenergien, som spiller en rolle for hvad vi kan opfatte.

Mange dyr kan opfatte lydbølger i ultralydområdet. Dette gælder bl. a. hunde, det menneskelige øre kan f. eks. ikke opfatte lyden fra visse hundefløjter.

Det er tænkeligt og i en del tilfælde sandsynligt at UFO'er udsender lyde som dyrene registrerer, mens vi andre kun bliver klar over at der sker noget, ved at iagttage dyrenes adfærd.

Det er teknisk muligt at arbejde med apparatur som af Dem beskrevet. Man har allerede sådanne apparater, men en del af dem er ret kostbare at anskaffe. Det ville være en god idé, at tage den slags i anvendelse til overvågning m. m., men private UFO-organisationer må nok indtil videre afstå fra sådanne hjælpemidler.

Den anden del af deres brev vil jeg gerne have lov til at vende tilbage til senere. *F.P.*

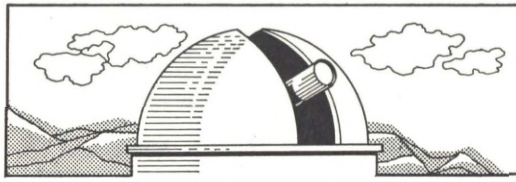

Videnskab - Rumfart

Første skritt mot kontrol av tyngdekraften?

Oldham Evening Chronicle, nov. 1969.

av George Leech.

For noen uker siden ble det rapportert fra Amerika at vitenskapsmenn hadde oppdaget tegn som tyder på at tyngdekraften overføres ved bølger.

Rapporten, som var gjemt bort i et hjørne av en dagsavis, ble oversett av de fleste og ignorert av en stor prosent av de som leste den, selv om den forkynte et vitenskapelig gjennembrudd, som kanskje vil forandre vår historie.

Siden Newton fikk eplet i hodet har det vært kjendt at to legemer utøver en tiltrekning på hverandre, som står i forhold til legemenes vekt og avstand. Det er denne tiltrekning, som holder satellittene (eller Månen) i bane rundt Jorden, og det er denne kraft, som må overvinnes av et romskip, som starter fra Jorden.

Enhver, som har fulgt Apolloprogrammet, kan fortelle, at det er meget lettere å undslippe fra Månen enn fra Jorden. Årsaken er, at Månen er meget mindre og lettere enn Jorden og derfor utøver meget svakere tiltrekningskraft.

Det har vært kjendt lenge, at energi i form av hete eller lys overføres ved hjelp av bølger av samme form, men av forskjellig frekvens. Overføringen av tyngdekraften er imidlertid aldri blitt forklart. Hittil har den bare rett og slett eksistert. Vanskeligheten med å utforske denne kraften skyldes det fakttum, at den er meget svak. Den er av liten eller ingen betydning før i det minste vekten av et av legemene kommer opp i størrelse som Jorden eller Månen.

Alle gjenstandene på vårt kjøkkenbord tiltrekker hverandre, men kraften er så ubetydelig, at ingen effekt kan merkes, like lite som kraften til to leketøy-magneter plasert i hver sin ende av gaten.

Nu vil man kanskje undre seg over, at en slik ubetydelig kraft kan lage slikt oppstuss. Svaret ligger imidlertid i det faktum, at den synes å overføres ved bølger.

Når menneskeheten først har fått dette helt bragt på det rene, kan den utvikle midler til å få denne kraft under kontroll. Lyset er også en relativt svak form for energi, men vi har nå konsentrert denne energi i laserstråler så kraftige, at disse kan skjære i stål, noe vi fikk demonstrert i James Bond-filmen „Goldfinger".

UMULIG?

Hvis superlys kan fremstilles, hvorfor da ikke også supergravitasjon? Slike muligheter gir sandelig åpent spillerum for fantasien. Det har lenge versert den teori, at de gamle egyptere, da de bygde sine pyramider, blåste i trompeter og således fikk de gigantiske stenblokkene til å heve seg og flyte på plass. Nonsens naturligvis, eller kunde det være, at denne gamle sivilisasjonen hadde overvunnet tyngdekraften?

Det store problemet i rumforskningen er å overvinne tyngdekraften, først Jordens og derpå planetenes.

Det meste av den 363 fot lange og 3.000 tonn tunge rakett i Apolloprojektet var brennstoff til å overvinne Jordens tiltrekningskraft med. Hvis denne kraft effektivt kunde skrus av, vilde mulighetene, når det gjelder rumforskning, økes enormt.

Det økende antall UFOs, som rapporteres, leder oss inn på den tanke, at dette kanskje allerede er gjort på en eller annen fjærn planet.

Det er dog som et våpen at kontroll med tyngdekraften vilde nå en fryktinngytende potensial. Tanken på at et helikopter kunde løfte et hangarskip fra sitt rette element og droppe det i Sahara, får oss nærmest til å trekke på smile-

båndet, men utstrålt fra en satellitt vilde et slikt våpen lamme en by eller en armé bare ved å trykke på en knapp.

Jeg er den første til å innrømme, at fantasien i høy grad overgår virkeligheten i disse eksempler – iallfall for tiden, men jeg nærer en snikende mistanke om, at Ramses II vilde vende seg i sin sarkofag, hvis han kunde se tusenvis av filmstatister hale og slepe på gigantiske blokker av balsatræ ved pyramidebygging i fargesprakende „Vistavisjon".

South London Press, 14. nov. 1969. /PLH.

Ny rumfartsnation

Det er langt om længe lykkedes for Japan at placere en satellit i kredsløb, men først efter adskillige fejlslagne forsøg. Satellitten kaldes LAMBDA 4S-5 og går i et elliptisk kredsløb med største og mindste højde (apogæum og perigæum) på henholdsvis 5136 og 525 km over Jordens overflade. Opsendelsen fandt sted den 11. februar fra Uchinoura raketaffyringsrampe, en del af Kagoshima Rumfartscenter. Stedet findes på øen Kyushu i det sydlige Japan.

På et tidspunkt hvor mennesket er landet på Månen mere end een gang, og hvor store nyttelaster hver uge sendes i kredsløb om Jorden fra USA og Sovjet, forekommer det ikke særligt interessant, at det er lykkedes for japanerne at placere sølle 13 kg i kredsløb. En hel del af disse 13 kg bestod endda af det fjerde rakettrin. Nogen succes var satellitten heller ikke, idet senderen ombord holdt op med at fungere efter ganske kort tids funktion.

Al begyndelse er svær. Man kan blot tænke tilbage på USA's problemer med at sende den grapefrugt-store Vanguard satellit op. Derfor må man ikke umiddelbart undervurdere den japanske indsats. For det første har Japan indtil nu afsat meget moderate beløb til rumforskning, men disse bevillinger vil nu blive øget kraftigt i fremtiden, og man har faktisk allerede afstukket en del planer for et ret ambitiøst rumprogram.

Den japanske rumforskning startede i 1955 og blev organiseret gennem Instituttet for Rumvidenskab under Tokyos Universitet. Japanerne er fuldt ud klare over, hvilke prestigemæssige og økonomiske fordele, der kan være ved at drive rumforskning. „Japansk rumindustri er en nødvendighed for at sikre nationens internationale anseelse samt for at fremme den økonomiske udvikling og dermed folkets velfærd", hed det sig.

For at akcellerere udviklingen har japanerne søgt kontakt med amerikansk rumfartsindustri. Det har på visse områder voldt vanskeligheder, idet japanerne bl. a. søger hjælp til at udvikle en kommunikationssatellit, samtidig med at de er medlemmer af Intelsat.

Planerne for de næste års udvikling viser bl.a. at man vil gå i gang med at bygge et nyt affyringscenter på øen Tanegashima. Det forventes færdigt i løbet af et par år. Allerede i år vil man fra Kagoshima-centret opsende de første „rigtige" satellitter ved hjælp af en rakettype udviklet af Tokyos Universitet. Raketten hedder MS-4 og kan placere en 75–100 kgs satellit i kredsløb ved hjælp af et afsætningstryk på 85 tons. Den første satellit skal placeres i en bane med apogæum 4700 km og perigæum på 800 km. Dens formål er at foretage målinger af bl. a. kosmisk stråling samt højfrekvent radiostøj udsendt fra Solen. Yderligere fem MS-4 affyringer er planlagt for perioden 1971–1973.

To andre rakettyper er under udvikling. Først er der en type kaldet Q, som vil være i stand til at sende op til 275 kg i kredsløb. Det vil være en fire-trins raket, hvor de tre af trinene benytter fast brændstof. Q-raketten får sikkert ingen lang levetid, idet den hovedsageligt er tænkt som et nødvendigt trin på vejen til N-raketten, en type, der må anses for at være den første, der virkelig har tilstrækkelig kapacitet til at opfylde de krav, som man må stille bl. a. ved opsendelse af kommunikationssatellitter til de såkaldte geo-stationære kredsløb. Både Q- og N-raketten består af fire trin. Q's booster (første trin) kommer til at udvikle et afsætningstryk på 115 tons. For type N har man to projekter. Enten en enkelt booster med et afsætningstryk på 300 tons, eller tre stk. Q-boostere med et samlet tryk på 345 tons, tænkes at udgøre N-rakettens første trin.

Sammenlignet med en almindelig amerikansk rakettype som f. eks. Titan 3b er disse tal ganske imponerende. Titan 3b har et afsætningstryk på 155 tons. Thor-Delta-typen, som har fungeret som booster ved mange amerikanske satellitopsendelser, trykker i alt 125 tons. Den kraftigste euro-

pæiske rakettype under udvikling skal kunne afgive et tryk på 110 tons, altså betydeligt mindre end japanernes projekterede raket. Selvfølgelig har både USA og Sovjet rakettyper med meget større raket-tryk, men de benyttes til bemandede rumflyvninger samt til de helt store interkontinentale ballistiske raketter.

Der er vist ingen tvivl om, at vi kommer til at høre en hel del til japansk rumindustri i fremtiden. Den tid er nok ikke altfor fjern, hvor det meste af verden kan se japansk reklame-TV via japanske kommunikationssatellitter. Om det så er en fordel eller ej vil tiden vise!

ej

Retssagen mod Erich von Däniken

Erich von Däniken dømt for bedrageri

Ved retten i Chur i Schweiz blev der fredag, den 13. februar 1970 afsagt dom over den 35-årige succesforfatter Eric von Däniken, forfatter til bøgerne „Fortids gåder – Fremtids virkelighed" og „Tilbage til stjernerne".

Von Däniken var anklaget for 30 forhold af falsk og bedrageri i perioden fra 1962 til 1968, hvor han blev anholdt og siden har siddet i varetægtsarrest.

Dommen lød på fængsel i 3½ år samt en bøde på 3.000 Sch.fr.

Ole Henningsen

Sensationsforfatter på anklagebænken

Erich von Däniken, der påstår, at Jorden i oldtiden fik besøg af astronauter fra fremmede kloder.

På anklagebænken i den schweiziske by Chur sidder forfatteren Erich von Däniken, kendt også af et dansk publikum for bogen „Fortids gåder – Fremtids virkelighed" (Strubes Forlag).

Däniken er anklaget for bedrageri. Hans gæld er 700.000 kroner, som han blandt andet har skaffet sig ved at skrive falske erklæringer til banker og kreditinstitutioner. Det begyndte småt således som den slags ofte gør. Men efterhånden kom svikmøllen i gang, nye lån skulle dække forfaldne renter og rater.

FÆNGSLET

Däniken har siddet fængslet siden november 1968, men det varede til februar 1970, inden retssagen mod ham tog fart.

Schweizer-politiet har ved telefonaflytninger og husundersøgelse i hans hotel, Rosenhügel i Davos, fundet belastende materiale, og den, der i Schweiz forener hotelvirksomhed med kriminelle transaktioner, falder i dyb unåde. Hotelvirksomhed er en af landets hovedkilder til national velstand.

Däniken er verdensmand, en elegant vært, et charmerende selskabsmenneske, der altid har forstået at skabe hygge og trivsel for sine medmennesker. Øjensynlig er han samtidig en svag karakter, der ikke har kunnet stå for fristelsen til at omgive sig med større herlighed, end hans omstændigheder tillod.

En retspsykiater har betegnet ham som psykopat, men hans forsvarer bestrider diagnosen. Däniken selv henholder sig til, at hans succes som forfatter rigeligt skulle kunne dække de lån, han under delvis falske forudsætninger har skaffet sig.

STORT OPLAG

Retssagen følges med interesse i mange lande. Däniken har ved sit forfatterskab skabt sig en betydelig position i populærvidenskabeligt ukritiske kredse. Hans første bog „Erinnerungen an die Zukunft", udkom for et år siden samtidig i mange andre lande, blandt andre Danmark. Den er solgt i 520.000 eksemplarer. Den næste bog. „Zurück zu den Sternen", har nået en kvart million i oplag og er ligeledes kommet på flere sprog. Den har han skrevet i fængslet.

Dänikens teori er, at Jorden i en fjern fortid blev besøgt af astronauter fra fremmede kloder. Han har ført en indviklet „beviskæde", hvori han bringer mange af vor klodes ældgamle kulturgåde ind i et mønster, som ved flygtige øjekast kan synes at passe. Kheops-pyramidens og Påske-

øens mysterier, gamle skulpturer, okkultiske skrifter, mytologi, sagn og mystisk oltidsmatematik benyttes i arbejdet. Däniken har haft held til at få en række videnskabsmænd til at anbefale bogen, blandt andre raketeksperten dr. Wernher von Braun.

VIDENSKABEN

Det er senere konstateret – og det har han ikke benægtet – at hans basis for den litterære virksomhed mest var populære artikler i dag- og ugeblade, ofte af sensationel art.

Der findes i vor travle og frustrerede tid så mange gåder, folk vil have løst på en nem måde, at publikum gerne accepterer enkle påstande. Et særligt moment ligger i mange menneskers hemmelige ønske om, at den autoriserede videnskab skal tage fejl og kunne pilles ned af piedestalen. Det er jo på en måde et sundhedstegn, at man ikke uden videre accepterer alt, som kommer fra de etablerede kredse. Videnskabens historie har talrige eksempler på, at fordømte kættere senere viste sig at have ret, mens den officielle videnskab forsvarede bekvemme bastioner, som senere faldt.

Men for at dette skal ske fyldest, må kætterens ny teori være vel funderet. Det er Dänikens åbenbart ikke.

LØGNEN

Under retssagen har anklagemyndigheden koncentreret sig om at føre beviser for, at Däniken bruger løgnen som princip. Det er lykkedes delvis. Blandt andet har han indrømmet, at han i mange situationer har „forenklet" besværlige sandheder, for at folk lettere kunne forstå dem. Det drejede sig blandt andet om ulykkelige hændelser i hans privatliv og professionelle hotelkarriere. Således skabte han en falsk myte omkring sin førstefødte søns død i en vuggestue og en brand, der ramte hans hotel.

Retssagen går ikke ud på at torpedere Dänikens litterære og kulturelle hypoteser. Men en dom for falsk og bedrageri vil dog nok kaste en skygge også over forfatterskabet, som allerede ved fremkomsten blev grundigt sønderlemmet af visse kritikere, mens andre, hovedsagelig i den populære presse, accepterede de sensationelle påstande. *bor-*

Berlingske Aftenavis, 7.8. marts 1970.

★

Kommentarer til artiklen

„SENTATIONSFORFATTER PÅ ANKLAGEBÆNKEN".

Jeg skal ikke her gå ind i en diskussion om Eric von Dänikens forskellige teorier, men det ville nok være at foretrække, hvis forfatteren til ovennævnte artikel holdt sig til det foreliggende materiale.

At der kastes en skygge over hans forfatterskab ved en dom for falsk og bedrageri, ser vi jo allerede med den foreliggende artikel, hvor de to ting kædes betydeligt mere sammen end rimeligt kan være.

„Manden er psykopat", siger en retspsykiater, og længere nede i artiklen hedder det videre, „at hans bøger har skabt ham en betydelig position i populærvidenskabeligt ukritiske kredse".

Der var den igen! Vi er stadig en flok stakkels, forvildede læsere, der ukritisk har ladet os føre på vildspor af en psykopat!!

Artiklen nævner bl. a., at von Däniken har haft held til at få bogen anbefalet af en række videnskabsmænd, bl. a. raketeksperten Wernher von Braun. Der er her tale om slutningen af „Fortids gåder – Fremtids virkelighed", og von Braun taler kun om liv i universet. Positivt som næsten alle videnskabsmænd nu gør det, og på spørgsmålet om ældre tiders rumbesøg svarer han, at han ikke vil bestride dette, men at de hidtidige arkæologiske undersøgelser efter hans mening ikke har givet grundlag for overvejelser i den retning. Altså intet om at han anbefaler bogen eller dens teorier.

Videre nævner artiklen, „at Eric von Dänikens litterære virksomhed mest var baseret på populære artikler i dag- og ugepressen, ofte af sensationel art".

Eric von Däniken fremfører selv adskillige gange i sine bøger, at han kun er en amatør, der af videbegær interesserer sig for mange af de ting i vor fortid, som endnu ikke er blevet forklaret. Mange af disse ting er tidligere blevet behandlet af utallige videnskabsmænd, som f. eks. russerne Agrest og Alexander Kasantzev, og de teorier, bl. a. disse videnskabsmænd har fremsat, har naturligvis været sensationer, idet de jo „sprænger rammerne" ved at beskæftige sig med besøg fra rummet gennem tiderne.

Det nævnes, at anglageren under retssagen har koncentreret sig om at føre bevis for, at Eric von Däniken bruger løgnen som princip. Når man ser, hvilket ihærdigt arbejde der er lagt for dagen i forbindelse med indsamling af stof til de to

bøger, er det ikke umiddelbart indlysende, at løgnen er brugt som princip ved udarbejdelsen af dette materiale. Det ville unægtelig have været en meget nemmere og behageligere udvej, „at bruge løgnen som princip".

Når „retssagen ikke går ud på at torpedere Dänikens litterære og kulturelle hypoteser", som forfatteren udtrykker det i artiklens slutning, havde det måske været mere korrekt, om også han havde holdt sig til enten retssagen eller de teorier, Eric von Däniken har beskæftiget sig med i sit forfatterskab.

Dette er ikke ment som et forsvar for von Dänikens regnskabsmæssige manipulationer, som han nu må stå til ansvar for, men jeg mener, man må reagere, når man i vor presse ser tingene fremstillet i så „forenklet" form.

Ole Henningsen

KOMMENTAR:

Jeg kan ikke nære mig for at skrive, at jeg fuldt ud tilslutter mig O.H.'s kommentarer. Hvad man end mener om von Dänikens „økonomiske transaktioner" må man ubetinget hylde ham for hans klare og velartikulerede spørgsmål om gåder, som jeg i hvert fald ikke har set fornuftigt og sammenhængende forklaret af bl. a. arkæologer. Hvis andre har rimelige forklaringer på f. eks. Nasca-linierne, bringer vi dem meget, meget gerne i UFO-NYT. *IOKj.*

Pluk fra pressen...

Slut med tallerkenerne

Det er trist at skulle konstatere, at når de store endelig bliver enige om noget, så bliver verden ofte ligesom lidt kedeligere at leve i.

Såvel USA som Sovjet har forleden og ganske officielt kundgjort, at fra nu af og i al fremtid er der ikke mere noget, der hedder flyvende tallerkener.

Ganske vist er der skeptikere, der mener, at det har der faktisk altid ikke været, men der var dog mange – ikke mindst de to nationers flyvere – som mente, at der skete mere mellem jorden og rummets yderkanter, end vi rigtig kunne greje. Og så dukkede på mystisk vis dette i mange henseender så muntre himmelske køkken frem med sine skiver og kugler og ildstråler og sære glimt. Det var ligesom at få Jens Lyn levendegjort, og der var ikke den skoledreng på Jorden, som ikke fik rødrandede øjne og kolde tæer af at stå i den dunkle nat og glo intenst på himlen, at der til sidst måtte flimre noget frem for blikket.

Og det fine ved det var, at ingen turde bestride, at der var noget. Selv de store nationer tog tallerkenerne alvorligt, og hvad skulle vi andre vel så?

Men nu er det sket. Den almindelige jordiske skepsis har bredt sig til de himmelske sfærer. Der findes ingen flyvende tallerkener mere.

Så det er ikke sådan en, der netop er landet på min græsplæne og hvis dør nu går op, mens små grønne mænd trimler ud og en af dem kommer hen til mit verandavindue og slår det i styk... *Ekstra Bladet, 19. jan. 1970*

KOMMENTAR:

Tak, Ekstramand – og hold ud! – Artiklen, som Ekstramanden henviser til, var en „glovælling", som en nævenyttig – og ikke tilstrækkeligt informeret – journalist havde blandet af gamle „nyheder" koblet sammen med meddelelsen om Project Bluebook's nedlæggelse (som iøvrigt rodes sammen med Condon-Kommissionen). *IOKj.*

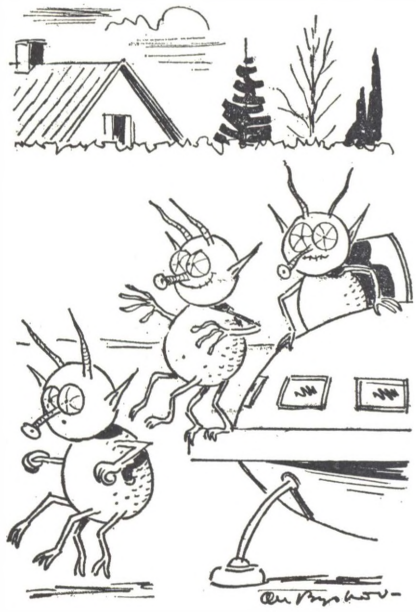

Manden, der kendte Månen

En tysk amatør forbløffede de amerikanske eksperter på NASA's rumfartscenter med helt præcise beregninger og prognoser. Endnu før den første start til Månen foregik, havde Valdemar Kortas fra Bielefeld sendt en redegørelse med de teorier han havde, til Kap Kennedy. Han spåede bl. a. at de første astronauter hverken ville finde vand eller bakterier på Månen og at månestøvet kun var et par centimeter tykt. Desuden talte han som den første, om en ukendt glasagtig stenart, som astronauterne senere også fandt og medbragte, da de landede hernede igen.

Kortas teori, der udelukkende bygger på matematiske og fysikalske beregninger, omfattede mange enkeltheder. Han formodede således, at der på Månen fandtes mineraler som kalksten, tin, uranit, kobbergrus samt platin og diamanter. Nu fornylig modtog Kortas en lang skrivelse fra NASA, som bekræftede hans antagelser, men som også indeholdt en anerkendelse til den så langt borte boende „kollega".

Kortas var ikke nogen ukendt for NASA. I over fem år har han korresponderet med rumfartscentret på Kap Kennedy, men først nu begynder man derovre at tage den tyske amatør alvorligt. Flere japanske videnskabsmænd har således nu på det sidste skrevet til ham, for at høre nærmere om hans teorier.

Valdemar Kortas arbejder som ingeniør på en større fabrik i Ruhr-distriktet og tænker ikke på at opgive sit erhverv. Astrofysikken er hans store hobby. Hans brændende ønske er nu at kunne få en prøve af de sten fra Månen, der bekræfter alle de beregninger, som han i snart tyve år har opstillet hjemme ved sit skrivebord.

Der er imidlertid endnu et problem, han gerne vil undersøge, hvis han kan få en stenprøve. Efter hans mening var Månen oprindelig en glødende masse og må derfor være et hullegeme. De rystelser seismograferne registrerede længe efter månefærdens opstigen, taler for hans opfattelse. Starter med raketter burde derfor efter Kortas mening kunne medføre afvigelser fra Månens nuværende omløbsbane. Han er derfor i gang med at konstruere en månehelikopter med 8 mod hinanden løbende rotorer og et lyscelle-drev, der skal give maskinen en fart på godt 300.000 kilometer i timen.

Naturligvis beskæftiger manden sig ikke udelukkende med Månen. Han har en teori om at Mars udmærket godt kan bebos af mennesker ligesom han er sikker på, at man på Merkur en skønne dag vil opdage spor af intelligente væsener, der engang har levet der.

Lolland-Falsters Folketidende 2. marts 70

FORTIDEN var i hovedtelefonen

Fantastisk teori om, at antikviteter, gamle kunstværker og oldsager har bevaret lyd

Hvad mumlede fortidens kunstnere ved sig selv, når de efter model malede den ene eller anden dejlige pige? Hvad fløjtede eller sang pottemageren, der i fjerne tider fremstillede en urne eller krukke?

Hidtil har man i forbindelse med kunstværker eller brugsting fra fortiden måttet nøjes med at snakke om „fortidens tavse tale", men måske er den ikke så tavs endda.

Den amerikanske forsker Richard G. Woodbridge har i en publikation, „Acoustic Recordings from Antiquity", netop omtalt i det altid lydhøre tidsskrift „Skalk", redegjort for forsøg, der godtgør, at fortidens efterladenskaber kan indeholde lydspor, som kan besvare nogle af de spørgsmål, der her indledningsvis er stillet.

Amerikaneren lod for eksempel dreje en lerkrukke på en drejeskive, der udsendte en klaprende lyd. Ved hjælp af en pick-up og tilsluttede hovedtelefoner kunne den klaprende lyd senere reproduceres, da pick-up'en anbragtes på den færdigbrændte krukkes overflade under omdrejning. På samme måde reproduceres maskinstøjen fra en motordrevet drejeskive.

Et udspændt lærred blev bemalet, mens der spilledes militærmusik ved siden af. Musikken kunne senere gengives, da man førte en pick-up hen over lærredet. Og som kulminationen af forsøgene blev ordet „blue" udtalt klart og tyde-

ligt, mens en pensel blev ført over et lærred. Ordet kunne senere reproduceres fra maleriet!

FORBLØFFENDE OG CHOKERENDE

I „Skalk" påpeges, at dette åbner muligheden for at „aflytte" antikviteter og oldsager, og det nævnes, at også slibning, gravering, ciselering og ridsning i materialer som metal, træ, voks og ben og påsmøring af maling og lak kan have bevaret lydspor fra fortiden. De skulle i så fald navnlig med en udviklet elektronisk teknik kunne „afspilles".

Museumsinspektør C. L. Vebæk, Nationalmuseets 1. afdeling siger til Berlingske Tidende: – Jeg har aldrig hørt om sagen før. Umiddelbart forekommer den forbløffende, utrolig og chokerende, men man skal jo ikke forsværge noget i vore dage. Er der noget om sagen, åbnes fantastiske perspektiver. Men lad os nu se, hvad der er om det. Der kunne være grund til at tale med kolleger om sagen, slutter museumsinspektøren.

Lyd opbevaret gennem århundreder eller årtusinder? Man lægger hånden bag øret – eller tager sig til hovedet. *Fel., Berl. Tid., 1. marts 1970*

Kommentar: – Nej, det var *ikke* 1. april!

Jordklodens kaldesignaler!

Explorer 38, en af de højtflyvende satellitter, har netop sendt indberetning om, at Jorden periodisk udsender radiobølger med ret lav frekvens. Explorer 38 ses på vort billede, som er en foto-

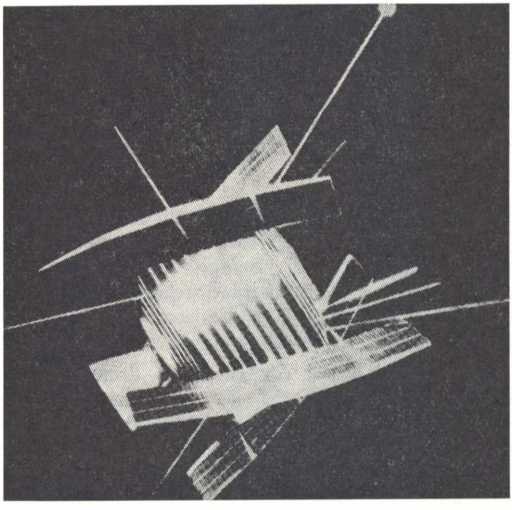

grafisk *komposition,* en optagelse af satellit-modellen sat i de bevægelser, den foretager derude i *space.* Hvad den i øvrigt sender tilbage kan aflyttes på en converter. Vi (P.E.) bragte netop en byggebeskrivelse i dec.-nummeret.

Jorden og Jupiter er de eneste planeter med magnetiske felter og *radiation belts,* og allerede for 13 år siden konstateredes HF-svingningerne fra Jupiter, men uden at årsagen eller punkterne hvorfra de udgår, kan forklares eller påvises.

Opdagelsen af udstrålingen fra Jorden er en ny gåde, ingen forstår. Dr. Robert G. Stone fra U.S. space agency siger, at de ligner signalerne fra Jupiter, hvoraf kan udledes, at der hist oppe må foregå de samme processer som dem, der får Jorden til at stråle HF i megahertz området. Explorer 38, sladrehanken, blev sendt op i juli 68. Den vejer 188 kilo, er 78 cm høj og bærer fire tubular antenner og hver 228,6 meter. Disse antenner er placeret, så de danner et gigantisk „X" i rummet – billedet giver et indtryk af, hvor fantastisk det må se ud. Disse lange antenner er nødvendige for at fange de ret lavfrekvente radiosignaler. Mange af den slags signaler kan slet ikke gennemtrænge Jordens atmosfære, og foruden at lytte til Jorden og Jupiter videresender Explorer 38 informationer og udstrålinger fra Solen og dybt ind i Mælkevejens stjernehob.

Populær Elektronik nr. 1, 1970.

KORT FOR HOVEDET

Mest for jazz-elskere: Duke Ellington har skrevet en suite til sit orkester. Sidste „sats" af denne kunne høres på Sveriges program III d. 18. marts 1970 kl. 23,30. „Satsen" hedder: „The Ballet of the Flying Saucers". *IOKj.*

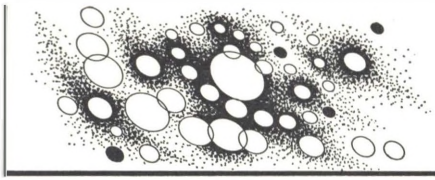

DIVERSE

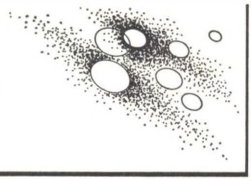

Til UFO-NYT

Nedenstående stykke er skrevet af fra SCIENCE JOURNAL, november 1968, side 11, derefter følger min oversættelse:

Gases in a proportion not known in the Earth's atmosphere are believed to be locked inside Australia's rare „flying saucers". These black objects, known as Hollow Australites, are marble sized pieces of glass which scientists believe were hurled to Earth from the Moon's surface about 5000 years ago. But only about 20 of these objects each with a bubble of gas at about the pressure a US spacecraft sampled in the Moon's „atmosphere" recently – are known to exist. All were found in South Australia and Victoria.

Oversættelse:

Luftarter i et forhold, som ikke kendes i Jordens atmosfære, menes at være lukket inde i Australiens sjældne „flyvende tallerkener". Disse sorte objekter, kendt som „hule australiter", er „marmorkugle-store" stykker af glas, som videnskabsmænd mener blev slynget mod Jorden fra Månens overflade for 5000 år siden. Men kun tyve af disse objekter, hver indeholdende en luftbobbel med ca. det samme tryk, som et amerikansk rumskib for nylig fandt i Månens „atmosfære" – vides at eksistere. De blev alle fundet i Sydaustralien og Victoria.

Man læserne kender mere til det her beskrevne fænomen?

Venlig hilsen
Jan Jepsen, Gillesager 94,
Hvidovre

MEDLEMSORIENTERING

Under denne overskrift vil vi fremover bringe aktuelt stof, der har til formål at oplyse SUFOI's medlemmer om organisationens arbejde.

Lederne af SUFOI's forskellige arbejdsudvalg og øvrige aktiviteter arbejdede i perioden 1964–1970 sammen i „Kontaktudvalget", hvis arbejde blev ledet og koordineret af major Frank Pedersen.

„Kontaktudvalget" udgjorde således SUFOI's ledelse, og det blev i den nævnte periode samlet 3–4 gange om året alt efter behovet. Resten af året passede afdelingerne sig selv og gemte beslutninger til næste „KU-møde".

Denne ordning fungerede tilfredsstillende i flere år, men efterhånden som interessen for UFO-sagen voksede i befolkningen, blev kravene til SUFOI's oplysende virksomhed mere påtrængende, og en bedre medlemskontakt kom på tale. For snart to år siden besluttede „Kontaktudvalget" da, at man skulle dele landet op i en halv snes overkommelige områder og så placere en *„Områdeleder"* i hvert af dem. Han kunne så, alt efter områdets størrelse, stykke dette ud i mindre distrikter, hvert med sin særlige leder. Det er således „Områdelederen", der står for lokale arrangementer for medlemmerne samt for eventuelle offentlige foredrag. Efter en forsøgsperiode på 1½ år i Storkøbenhavn, der må siges at være forløbet godt, skal ordningen nu være landsdækkende. Foreløbig er ordningen trådt i kraft i Nordjylland, Århus, Fyn, Lolland-Falster, København og Bornholm. Vi henviser i denne forbindelse til „Kontakt-adresserne" bag i bladet.

Da „Kontaktudvalget's medlemmer bor rundt om i landet, har det været nødvendigt enten at udskyde større beslutninger til næste udvalgsmøde eller at klare det pr. brev medlemmerne imellem.

Denne ordning er naturligvis ikke videre flexibel, og da næsten alle presserende og principielle spørgsmål tidligst kunne finde en løsning 2–3 uger efter, at de var blevet aktuelle, har man arbejdet på at finde frem til en mere effektiv struktur.

Denne nye struktur er nu færdig, og Kontaktudvalget har vedtaget den.

Ordningen, der trådte i kraft den 1. januar 1970, ser i princippet således ud:

Det lidt uheldige navn „Kontaktudvalg" ændres til „Repræsentantskab", men ellers beholder udvalget stort set sine opgaver. Det nye består i:

1) En udvidelse af udvalgets medlemstal.
2) Nedsættelse af et underudvalg, der kan indkaldes med kort varsel, og som kan træffe foreløbige beslutninger på hele udvalgets vegne.

Vedrørende punkt 1 skal nævnes, at Repræsentantskabet, der samles fast to gange årligt, foruden at bestå af diverse afdelings- og udvalgsledere, også skal indbefatte områdelederne samt norske og svenske repræsentanter.

Det i punkt 2 nævnte underudvalg kaldes SUFOI's „Forretningsudvalg" og kommer til at bestå af 7 medlemmer. Disse vil blive valgt for et år ad gangen af Repræsentantskabet.

SUFOI har det sidste halve år prøvekørt et konstitueret forretningsudvalg, og der har været almindelig tilfredshed med ordningen.

Det første egentlige valg hertil fandt sted den 8. marts, hvor Repræsentantskabet mødtes i København til sit halvårlige fællesmøde.

Det er, som nævnt i indledningen, meningen at medlemmerne herigennem skal have en kort orientering om SUFOI's arbejde. Den første korte artikel har kun til formål at ridse organisationens ydre rammer op, så skulle der blandt medlemmerne være nogle, der er interesseret i supplerende oplysninger om SUFOI eller dens arbejde, vil jeg bede dem skrive til PR-afdelingen.

Peter A. Hansen

UFO-alarmering

Kort tid efter at jeg i slutningen af 1957 var flyttet til Hørsholm, oprettede vi en lokal UFO-gruppe. Allerede i juli 1958 fik vi den første sag at undersøge, idet der den 16. januar 1958 var sket et dobbelt nedslag i en tilfrosset dam vest for Kammerrådsgården i Hørsholm, hvor to genstande kommende ude fra rummet slog ned gennem den 10–12 cm tykke is og derved dannede to cirkelrunde huller, hver med en diameter på 30 cm. Desværre fik vi først i begyndelsen af juli meddelelse herom af en mand, som havde hørt genstandene falde ned, og vi kom derfor for sent i gang med undersøgelsen, som desværre aldrig bragte nogen opklaring på hændelsen.

I årene derefter havde vi en jævn strøm af beretninger om UFO-observationer i Nordsjællandsområdet, heraf bl. a. den såkaldte „flyvende undervandsbåd" i den nordlige del af Øresund (27.-8.-1960) samt vor egen observation ved Avderød den 29. marts 1961 (Særrapport 1961/I). Ved observationen opholdt vi os på åben mark, men fik rapportcentralen underrettet 9 min. efter at observationen var begyndt (observationen varede i 27 min.) således at rapportcentralen straks kunne slå alarm i området. Vi havde allerede dengang i nogen tid puslet med et lokalt telefonalarmeringssystem, men sidstnævnte observation gav udslaget til, at vi herefter lagde det ind i mere faste og forberedte rammer. Men al begyndelse er jo svær, og ofte glippede det fordi vi under alarmering ikke kunne komme i forbindelse med de udsendte observationshold. Det samme oplevede jeg ude i landet, når jeg på mine rejser var på observationsture sammen med de stedlige UFO-grupper. Den ideelle løsning fandt vi først, efter at vi i januar 1968 begyndte at forsøge med kombinationen af telefon og walkie-talkies og resultaterne var også derefter, men efterhånden bedredes forholdene og i dag arbejder vi med helt moderne materiel – selv om vi har for lidt.

For at man kan få et overblik i hvorledes vi arbejder under UFO-alarmering, skal jeg her referere to typiske tilfælde.

1. rapport nr. 56-57-58, 13. nov. 1968 kl. 19,59: Et af vor gruppe-medlemmer, som bor ved Rungsted havn er ved at telefonere, da han gennem et østvendt vindue får øje på et hvidtgulligt objekt, som i 5 graders højde langsomt bevæger sig over Øresund i sydlig retning. Kl. 20,00 får jeg telefon-melding herom fra observatøren, som stadig kan se objektet. Jeg afgiver straks telefonmelding til rapportcentralen og de lokale observationshold og får pr. walkie talkie oprettet radiokæde i området. Kl. 20,05 afgår vi pr. bil mod Rungsted havn, hvor vi møder observatøren, som nu beretter, at objektet er drejet vest ind over land syd for Rungsted. Vi kører derefter mod vest og ind bag Rungsted Ladegård og får kl. 21,12 i syd øje på et hvid-blåligt objekt, som fra ca. 25 graders højde langsomt daler ned mod golfbanerne, hvor det slukkes inden det når jorden. Umiddelbart efter kalder jeg pr. wal-

kie-talkie vor lokale meldecentral, men trods det at afstanden kun er få km, kan jeg ikke opnå forbindelse. I håb om at en eller anden walkie-talkie station kan høre mig, afgiver jeg derefter en kortfattet melding om observationen og får straks kvittering fra en os ukendt station, som straks giver besked videre til vor meldecentral. Senere på aftenen erfarer vi, at svenske walkie-talkie stationer i Skåne har opfanget meldingen og at de holder sig underrettet om observationens forløb. Resten af aftenen har vi observatører ude i området og er i stadig telefon- og radioforbindelse med disse. Resultatet bliver otte UFO-observationer, deraf de fire gjort af underrettede walkie-talkie stationer. Kl. 23,45 afblæstes UFO-alarmen.

I begyndelsen af 1969 udvides kredsen af lokale walkie-talkie stationer, som er interesseret i UFO-sagen, og vi er nu i besiddelse af flere og kraftige apparater og opnår derfor stadig bedre resultater.

2. rapport nr. 64, 12 sept. 1969: Kl. 19,28 modtager jeg telefon-melding fra en lokal walkie-talkie station om at han lige har haft forbindelse med en walkie-talkie station ved kysten, som kl. 19,26 melder om UFO-observation. Kl. 19,29 har jeg radioforbindelse med observatøren, som stadig ser objektet over Øresund, og da det ses gående i sydlig retning, kalder jeg kl. 19,31 pr. tlf. Rapportcentralen, som dog ikke svarer. Kl. 19,32 lokal alarm pr. telefon og radio. Desværre var alle observatører på Amager på dette tidspunkt til UFO-møde på Tårnby gymnasium, og selv her svarede man ikke. Kl. 19,34 starter vi pr. bil mod Rungsted havn og er på hele turen i konstant radiokontakt med observatøren, som har anbragt sig oppe i et højt grantræ. Straks ved ankomsten til havnen kl. 19,37 kan vi se det orange objekt i retning mod Middelgrundsfortet. Umiddelbart efter os ankommer tre andre mobile walkie-talkie stationer, og det viser sig nu, at UFO-alarmen har virket omgående i hele området – også i Skåne. Da det ifølge Post- og Telegrafvæsenets cirkulære om privatradio er forbudt at samtale pr. w.t. med udenlandske stationer, må både vi og svenskerne nøjes med at lytte, men det virker i dette tilfælde også meget godt. Vi kan stadig se objektet og samtaler pr. w.t. med de andre observatører om observationen. Da vi regner med den mulighed, at objektet vil fortsætte sydover, afgiver vi kl. 19,52 pr. telefon melding til Karl Hansen i Store-Heddinge. Opkald til walkie-talkie stationer på Amager (afstand ca. 25 km) lykkedes desværre ikke, selv om vi kunne høre stationer der. Kl. 21,00 bevæger objektet sig langsomt i retning syd-vest, og da det når ind til et orange lys, som vi mente var flammen på Pyrolyseværket ved Kløvermarken, følger dette også med, og begge forsvinder ind over Amager i retning af – nå ja, Tårnby (venlig hilsen til mødedeltagerne). Kl. 23,40 afblæses UFO-alarmen.

Når gruppen her rykker ud ved UFO-alarm, gøres walkie-talkien mobil. Materiellet består af følgende:

Bil med antenne på bøjle anbragt over taget.

Walkie-talkie (Tokai 502) m. kanal 1 og 4. Strøm fra bil, 12 volt anvendes. Transportabel akkumulator, 12 volt + reserve, 8 stk. 1,5 volt elementer.

2 kikkerter (8x50 og 10x50), evt. flere.

Fotografiapparat med farvefilm (evt. smalfilmsapparat), fotostativ (som også bruges til kikkert).

Stavlygte og signallygte.

Detektor, kompas, højdemåler, målebånd samt en 10 cm gennemsigtig plasticlineal til størrelsesangivelse.

Geigertæller.

Kort over lokalt område 1:20.000, Nordsjælland 1:100.000, Danmark 1:200.000.

Lineal, 30 cm, til afsætning af pejlelinier på kortene.

Alarmeringstavle med navne, adresser og tlf. nr., Ufo-Nyt med kontaktadresser, walkie-talkie stationers kaldebogstav og nr. inden for Nordsjællands-området.

Rapportskemaer samt skriveblok til notater.

2 kuglepenne samt 2 alm. blyanter.

Ure, der er stillet nøjagtigt.

Løse dele er så vidt muligt anbragt i mappe med flere rum. Med hensyn til walkie-talkies, har erfaringerne vist, at det er bedst at arbejde med apparater, der har seks kanaler (1–6), idet det under UFO-alarmering ofte kan være svært at finde ledige kanaler til samtaler. Forudsætningen er, at man inden for området har aftalt hvilke kanaler man vil sende på.

Nu har der jo længe været planer om at oprette et effektivt UFO-alarmeringssystem for hele landet, men forudsætningen er naturligvis, at de områder, der allerede er i gang, sætter sig i forbindelse med hinanden for at aftale hvilke generelle regler, der skal arbejdes efter. Altså, lad os høre lidt herom, også gerne i UFO-NYT.

X. P. Madsen

BOGANMELDELSER

„Tilbage til Stjernerne"

Det er ikke ubekendt, at ufologer ofte har mange interesseområder, hvoraf nogle nok er mere relevante i relation til ufo-sagen end andre. UFO'er i fortiden må siges absolut at høre til de primære aspekter. Englænderen Desmond Leslie var sikkert den første, vi her i Skandinavien stiftede bekendtskab med, som forsøgte at trække en linie bagud i håb om en tidsmæssig kortlægning af „de flyvende tallerkener". Spredte udpluk fra gamle europæiske og indiske skrifter synes nok til at vise, at flyvende genstande er et urgammelt fænomen.

Erich von Däniken kender vi fra „Fortids Gåder – Fremtids Virkelighed", hans første bog. I sin nye bog fortsætter han sin søgen efter spor fra fortiden, som endnu ikke har fået nogen tilfredsstillende forklaring.

Vi stifter igen bekendtskab med beretninger og fund, som tyder på, at der engang har levet kæmper på Jorden. Arkæologer har f. eks. ved Saznych 6 km fra Safita i Syrien gravet 3,8 kg tunge stenalderøkser op af jorden. Stenalderøkser, fundet i Ain Fritissa i det østlige Marokko, er heller ikke børnelegetøj: 32 cm lange, 22 cm brede og 4,2 kg tunge. Går vi ud fra menneskers normale statur og konstitution, måtte de væsener, der kunne håndtere sådanne stykker værktøj, have været omkring 4 m høje.

Bortset fra fund af værktøj, tyder i det mindste tre videnskabeligt anerkendte fund på, at der tidligere har eksisteret kæmper:

1. Kæmpen fra Java.
2. Kæmpen fra Sydafrika.
3. Kæmpen fra Sydkina.

Men bogen handler ikke blot om kæmper. Vi er både i Sydamerika, på Påskeøen, i Asien, kort sagt overalt. Forfatteren kommer rundt til de fleste steder på kloden, som gemmer arkæologiske mysterier.

Endnu engang stifter vi bekendtskab med Nascasletten med de mystiske linier af form som startbaner for luftfartøjer. I den forbindelse nævnes også den kæmpemæssige landmarkering i den ensomt liggende bugt syd for Pisco i Peru. Dette tegn, i form af en trearmet kandelaber, er 250 m højt, og de enkelte søjler op til 3,80 m brede. De består af snehvide fosforicerende blokke, der er hårde som granit, men det mærkeligste af alt er, at man i lige luftlinie fra Pisco i en afstand af 160 km finder Nascasletten. 400 km fra Nasca i lige luftlinie finder man ved byen Mollendo lignende markeringer på høje og stejle bjergvægge. Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig, at vi her står over for et fænomen, som

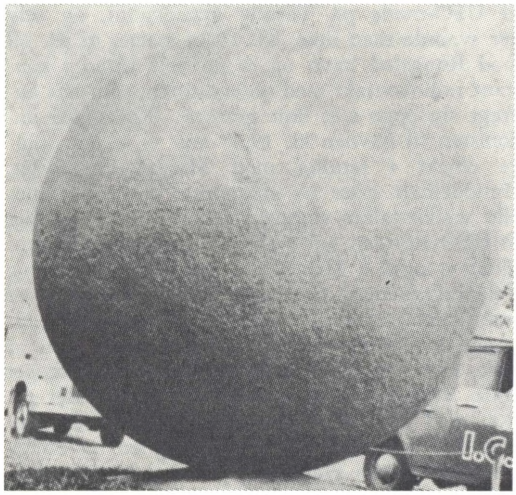

Denne stenkugle (diameter 2,16 m) står som pynt foran en bygning i San José i Costarica.

unægtelig mest af alt ligner en lufthavn med indflyvningsmærker. Og det er netop hvad von Däniken gør, selvom han indrømmer, at Maria Reiche, den arkæolog, som har arbejdet mest med disse ting, ikke deler denne opfattelse.

Vi hører også om de store stenkugler i Costarica, som findes både i lavlandet og på højdedragene. De ligger ofte i grupper på en mærkelig og uforståelig måde, men dog tilsyneladende i et bestemt system. De fleste kugler består af granit eller lava, og flere af dem har en diameter på 2,16 m. Disse kugler hører stadig til de uløste megalitiske gåder.

I hele bogen beskæftiger vi os med teorien om kosmiske væsener, der skulle være landet på Jorden engang i fortiden. Forfatteren lægger ikke skjul på, at han tror på denne hypotese som han bestyrkes i for hvert nyt sted han har besøgt og studeret. Sandt er det i hvert fald, at disse arkæologiske gåder til dato ikke har fået nogen tilfredsstillende forklaring og at videnskabsmændene ikke er enige.

Forfatteren er ikke videnskabsmand og kan derfor ikke påberåbe sig nogen autoritet, men hans kendskab til tingene er stort, og med stor dygtighed peger han på fundenes centrale sider. Måske vil De være enig med forfatteren, når De har læst bogen, men dette er ikke nogen forudsætning for at finde den både interessant og lærerig.

Bogen kan anbefales alle ufologer. Den koster kr. 34,75 og fås hos Strubes Boghandel, Lille Triangel, København Ø. eller ved den lokale boghandler.

F. Pedersen

Nyt om Alfa-detektoren

Undertegnede havde for ikke så lang tid siden en samtale med Jan Steen Sørensen, som har bygget Alfa Detektoren, og jeg spurgte om hans motivering for at fremstille den: Jan Steen Sørensen mener at der er behov for en detektor, da det jo ikke altid er lige nemt at være på udkig, men er meget rart at have et apparat, som kan indikere når et UFO flyver over.

FORBILLEDET

Inden JSS gik igang med at bygge sin detektor, undersøgte han hvad der fandtes af den slags apparater. Magnetnålstypen forkastede han øjeblikkeligt, idet den er følsom overfor rystelser og derfor også uegnet til transportabelt brug. Dernæst tog han en elektronisk detektor under nærmere øjesyn, nemlig McCarthy-detektoren. JSS byggede en forholdsvis tro kopi af den til afprøvelse, men det viste sig imidlertid, at den havde en del svagheder. Manglerne består bl. a. i at der, når man arbejder med elektronik, som skal indikere permanente magnetiske forandringer, sker der det, at de komponenter, som anvendes, bliver meget temperaturfølsomme, og der kræves derfor meget for at kunne opretholde balancen i et sådant apparatur. Andre vanskeligheder meldte sig, idet det viste sig, at de komponenter, som skulle bruges i forstærkeren (nogle integrerede kredse), simpelthen ikke var opfundet endnu. Det forsinkede naturligvis arbejdet, men efter et stykke tid kom der fra USA

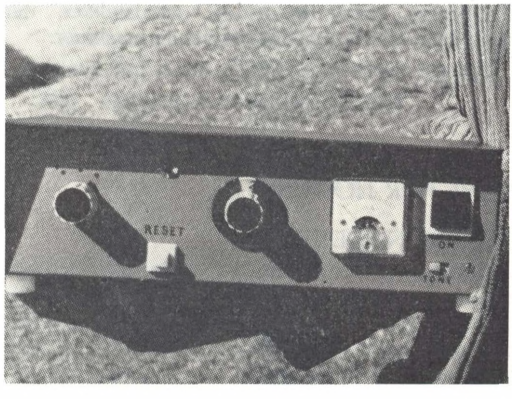

Den detektor, som vises på billedet, er den, der blev afprøvet på Stevns i 1969, og altså forsøgsmodellen, ikke det endelige produkt.

de kredse, som kunne benyttes i detektoren. Gennem en række forsøg lykkedes det at få en brugbar model, som var temperaturstabil og ikke reagerede på f. eks. et åbent vindue.

Under selve indikeringsformen blev der lavet en huskeanordning, således at man, når man kom hjem, kunne se, om der havde været en overflyvning.

Detektoren blev mere kompliceret end først beregnet, idet der hele tiden måtte indsættes stabiliseringskredsløb for at stabilisere et fortløbende stabiliseringskredsløb, o.s.v., o.s.v. Det viste sig også at detektoren indikerede ved et vekselspændingsfelt på 220 volt. Dette problem blev løst ved at indsætte et filter.

FORDELE VED ALFA DETEKTOREN

På selve detektoren er der en reguleringsknap for følsomhedsgrad. Endvidere er der mulighed for at tilkoble større spoler (antenner) end den indbyggede spole, hvilket f. eks. på et meget stort areal uden el-installationer gør det muligt at forøge apparatets følsomhed ganske betydeligt. Detektoren har den store fordel, at den kan tilsluttes såvel lysnet som batteri.

BILLIGERE MODEL UNDERVEJS

Grunden til, at man ikke har hørt noget om Alfa Detektoren i lang tid, er, at den i øjeblikket ligger under for en rationalisering, idet prisen blev ret høj (800 kr.). Ved at slække lidt på hukommelseskredsløbet samt diverse andet, men med bibeholdelse af detektorens store følsomhed og stabilitet vil den kunne presses ned på 2–300 kroner.

Det der i øjeblikket forsinker igangsættelsen af en produktion er dels rationaliseringen og dels et investeringsspørgsmål.

Willy Wegner

KORT FOR HOVEDET

Tallerkener fra en andet solsystem

„De flyvende tallerkener (UFO'er) kommer fra planeter, som befinder sig langt borte i andre solsystemer" – har professor Harold Salkin hævdet som rådgiver for Pentagon. Da han ved sin ankomst til New York blev bestormet af journalister, understregede han, at han besad talrige beviser for eksistensen af tallerkenerne: Fotografier, film og endog metalstykker, der stammede fra de mystiske flyvende maskiner.

Fra det franske „GEOSI", nr. 1, juli 1969.
UFO-Nachrichten, nov. 1969. /BK.

KORT FOR HOVEDET

ER DER NOGEN?

Pulkovo observatoriet i Leningrad, et af de berømteste i verden, er ved at installere specielle, overordentligt kraftige instrumenter i søgen efter radiobudskaber til Jorden fra ujordiske civilisationer. „Dette er et af de interessanteste arbejder indenfor astronomien", sagde medlem af akademiet Alexander Mikhailov, præsident for Det sovjettiske Videnskabernes Akademis astronomiske råd.

Pegasus, oktober 1969. /BK.

Indspilning af TV-produktion om UFO'er

Som det fremgik af meddelelsen i UFO-Nyt nr. 8, 1969, er det kendte tyske filmselskab „BAVARIA" for tiden i gang med indspilningen af en reportagefilm om UFO-spørgsmål til brug for det vesttyske TV.

Den 11. november 1969 havde man i samarbejde med den tyske UFO-organisation DUIST rekonstrueret visse dele af „Den 7. Internationale UFO-forsker Kongres, Mainz, 1967".

TV-produktionen, der efter de foreliggende oplysninger bl. a. indeholder interviews med Professor Hermann Oberth og Colman VonKeviczky fra ICUFON, vil blive udsendt

søndag, den 31. maj 1970, kl. 20,15 på Tysk TV, Program 2.

Med venlig tilladelse fra præsidenten for DUIST og redaktøren af UFO-Nachrichten, Karl Veit, gengiver vi her nogle situationer fra filmoptagelserne i Mainzer Liedertafel.

Ole Henningsen

Se billederne på næste side . . .

På øverste billede ses regissør Rainer Erler og reporter Roschinski i samtale med den tyske raketforsker, professor Hermann Oberth.

På nederste billede ses reporter Roschinski interviewe lederen af kongressen Karl Veit.

(Copyright DUIST, Wiesbaden)

"UFO-BILLEDE" fra Langeland

Ovenstående billede blev bragt den 1. april i „Langelands Avis". Teksten under billedet sagde bl. a.: „En ung mand har bragt os billedet, som han tog for kort tid siden, men filmen er først blevet fremkaldt nu".

– „Havde jeg vidst, at der var sådan en fyr i kassen, havde jeg nok skyndt mig noget mere med at få fremkaldt filmen", siger amatørfotografen, „men jeg ville blot have et billede fra broen med is og vinterdis. Jeg hørte godt lige en piften og nogle mærkelige klaprelyde, men øjet nåede ikke at fange, hvad det var, medens jeg havde kameraet for ansigtet . . ."

Interessant, ikke? Det lyder helt uhyggeligt med de mærkelige klaprelyde. Til beroligelse for læsere med svage nerver, iler vi med at afsløre, at det hele var og er

EN APRILSNAR!

ej.

HUSK!
UFO-Camping 1970

afholdes på „Kræmmergården", St. Heddinge i dagene 18.–25. juli. – Henvendelse og tilmeldelse til *Karl Hansen, „Kræmmergården, 4660 St. Heddinge, tlf. (03) 70 25 51.*

UFO-MØDER...

Studiekredsarbejde

FREDERIKSBERG UFO STUDIEKREDS kan tilbyde studiekredse i:

UFO-arbejdet – NU
UFO'er i fortiden
UFO'er – fantasi eller virkelighed
Astronomi
Filosofi
Hypnose
Telepati
Lidt om Alt
Bibelforskning

Desuden har vi tit fællesmøder for alle medlemmer med inviterede talere, der fortæller om UFO-SAGEN eller beslægtede emner. Som medlem i FUFOS får man gratis 32 sider stor MEDLEMSBLAD, hver anden måned – låneret i vort store bibliotek.

Studiekredsene mødes en gang hver anden uge. NB! Fra 1. august egne lokaler, hvor hver gruppe har sine ting – en gruppe hver aften i ugen.

Henvendelse:

FREDERIKSBERG UFO STUDIEKREDS
SEKRETARIATET,
Jul. Valentinersvej 15, 5.,
2000 København F.

BLIV AKTIV – bliv medlem af FUFOS, Danmarks største UFO-studiekreds!

STUDIEKREDSPROGRAM I UFO-SAGEN

alle emner berøres – 70 sider – kr. 12,-
henv. til FUFOS (se ovenstående adresse).

*

Indholdsfortegnelse

for UFO-NYT 1969 kommer i næste nummer.

KONTAKTADRESSER I DANMARK

– se også under Repræsentantskabet

København og omegn.

2000 FREDERIKSBERG: Sejer Sejersen, Smallegade 30 D, 2000 F.
Steen Landsy, Jul. Valentinersvej 15,5, 2000 F.

2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.

2770 KASTRUP: Flemming Jensen, Kastruplundsgade 70.

1313 KBH. K.: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

2720 VANLØSE: Willy Wegner

2610 RØDOVRE: Lene Nielsen, Nørrekær 74.

2740 SKOVLUNDE: John Jacobsen, Lundebjerggårdsvej 302, tlf. (01) 91 41 92.

3460 BIRKERØD: Fru Kirsten Benn, Nørrevang 11, tlf. (01) 81 33 92.

2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng. tlf. (03) 16 19 17.

4621 GADSTRUP: Finn Nielsen, Ramsømagle by.

4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.

4200 SLAGELSE: Fru Gerda Ohrt, Schweizerplads 5,2.

4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, „Kræmmergården", tlf. (03) 70 25 51.

2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Marievej 16.

Jylland.

8230 ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.

8000 ÅRHUS C: Frede Storgaard Sørensen, Bülowsgade 16, 2. sal t.v.

7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

8500 GRENÅ: Guy Markus, Østergade 7, tlf. (06) 32 10 27.

8700 HORSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 2 77 11.

6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Abenraavej 43, tlf. (055) 2 32 93.

9400 NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.

8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.

6520 TOFTLUND: Tage Lau, Søndergade 21.

7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.

6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.

7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.

Fyn og øerne.

5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte, tlf. (09) 45 12 60.

NORGE

ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.

UFO-Bergen postbox 1155.

BODØ: Knut Rønning, Elias Blixvei 19.

HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.

OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
Jon-Ingar Halltuff, Galgeberg 3C, Oslo 5.

SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.

STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 – Tlf. 29 1 49, Stavanger.

SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.

TRONDHEIM: Tronheim UFO-forening, Östersundsgt. 24.

TROMSØ: Tromsø UFO-forening, Fiskergt. 8, 9000 Tromsø.
Arnold Lockertsen, Glavær, Ringveien, 9000 Tromsø.

TØNSBERG: Knut Ljosland, Lasken, 31 70 Sem. Tlf. 2 84 39, Tønsberg.

SVERIGE

FORNASA: UFO-Motala, Fack 5, S 59033, Fornåsa.

UFO-foto afsløret!

Dette foto, der bl. a. har været bragt i UFO-Orientering side 48, er iflg. LOOK, Flying Saucers 1967 og The TRUE Report On Flying Saucers, 1967, et falskneri. Billedet er taget af Guy B. Marguand, Jr., Riverside i Californien, den 23. november 1951. Året efter, den 24. marts 1952, blev han interviewet af U.S. Air Force og indrømmede da, at det hele var svindel.

Det startede som en spøg, men da presen fik rigtigt tag i historien, gik den over gevind. Han siger nu, at han for UFO-sagens skyld er ked af dette, men genstanden er altså en hjulkapsel fra en Ford 1937.

Det viser blot endnu engang, at man ikke blindt kan stole på et foto som bevismateriale og slet ikke, såfremt der ikke foreligger grundige undersøgelser af såvel negativ-materiale som optagelsesstedet m. v.

oh –